

Наша доля — в руках Господніх

Михайло Паночко
Старший єпископ Церкви ХВС України

Я щиро дякую Богові за рік, що добіг кінця, бо в ньому ми бачили багато Божої допомоги, бачили речі, можна сказати, неординарні. Скажімо, уперше в історії нашої Церкви на запрошення владики УГКЦ Любомира Гузара я мав можливість проповідувати в греко-католицькому храмі в м. Києві на свято Водохрещі. Це була наша спільна служба перед Богом, і ми ще раз пересвідчилися, що Ім'я Ісуса, нашого Спасителя, об'єднує всіх щирих християн.

Минулого року в столиці Іспанії Мадриді українські заробітчани відкрили євангельську українську церкву. Мені випала нагода побувати там, і як приємно було бачити людей, які зі слезами покаяння ідуть до Бога, переживають прощення гріхів, оновлення, здобувають силу крокувати по Божій дорозі.

У квітні глави найбільших християнських Церков України мали зустріч з Прем'єр-міністром Юлією Тимошенко. Були порушені спільні для наших Церков питання землі, будівництва храмів, оренди, плати за газ, а також питання про випуск літератури. Прем'єр-міністр пообіцяла посприяти у їх вирішенні.

Минулий рік став роком відкриття нових молитовних домів — на Рівненщині, Волині, Сумщині, Львівщині, Полтавщині, Чернівецьчині. Приємно, що Бог благословляє нас таким особливим благословенням.

Особливим моментом став випуск магістрів богослов'я в Національному університеті «Острозька академія». Дипломи державного зразка отримали представники і нашої, і інших Церков, і тепер можуть викладати теологію в навчальних закладах різного рівня.

Я вдячний Богові за можливість навідати п'ятидесятницьке братство Румунії, де дуже багато п'ятидесятницьких церков. У цій країні це друга за масштабами конфесія після православної і налічує більше 2600 громад. Фактично, це найбільше в Європі п'ятидесятницьке братство.

Улітку в Малині пройшов з'їзд молоді, на якому більше 4600 молодих людей мали можливість протягом тижня вивчати Слово Боже, молитися, співати, гартуватися духовно. Це було справжнє свято оновлення, адже ми живемо у світі, де все більше посилюється тиск сил темряви, гріха, розпусти, аморальності. Наша молодь гартувалася, щоб мати силу протистояти цим збоченням. І Бог ясно благословив цей з'їзд.

Торік нашу країну вперше відвідав Генеральний секретар Асамблеї Божої США Джон Палмер. Метою візиту стало ближче ознайомлення з п'ятидесятницьким братством України. Гість мав нагоду промовляти в різних церквах, допомагати молоді.

Ще один дуже важливий момент — у серпні Президент України запросив глави найбільших християнських Церков на зустріч з нагоди 1020-річчя хрещення Київської Русі. Мені як представнику Церкви Християн Віри Євангеліської був вручений орден Ярослава Мудрого V ступеня. Це визнання діяльності нашої Церкви. Мені було приємно чути на нараді в Києві, що Церква ХВС — одна з найактивніших у плані соціальної роботи, а це служіння в тюрмах, праця з наркозалежними, боротьба зі СНІДом, опіка над безпритульними дітьми, створення дитячих притулків, допомога бідним тощо.

Я дякую Богові, що віруючі люди так жертвовно працюють в цьому напрямку. Після повені на заході України було зібрано сотні тисяч гривень добровільних пожертвувань на ліквідацію наслідків стихії. Я вдячний церквам Волині, Рівненщини, з інших областей, які відізначали на цю бід.

Наприкінці року ми провели на майдані Незалежності в Києві вдячну молитву Богові за хліб, за мир, за Україну, у якій взяли участь понад п'ять тисяч осіб. Ми дякували Богові за хліб земний і хліб духовний, за владу. І віримо, що Бог допоможе нам вирішити всі складні ситуації.

Свята подяки Богові пройшли в багатьох областях України. Думаю, у цьому зв'язку варто згадати, що торік в Україні зібрано рекордно високий врожай — більше 50 мільйонів тонн зерна. Ми дякуємо і будемо за це дякувати Богові. Наша ціль — щоб свято подяки Богові стало всеукраїнським, бо наш Бог достойний, щоб Йому дякувати.

Переживали ми й сумні моменти — коли ховали служителів, молодих людей з Тернопільщини, які трагічно загинули в автомобільній катастрофі. Сумуємо за братом Святославом Бурлакою, котрого підступно вбили в м. Чернівцях.

Отож минулий рік був сповнений і радості, і печалі, але в серці живе надія, що над всіма цими процесами є невидима рука Божа і Боже святе око.

Восени 2008 року багатьох людей схвилювала криза. У цей нелегкий час ми маємо можливість перевірити міцність своєї віри, своєї надії на Бога. Тим, хто покладався тільки на земне, буде дуже тяжко. Але коли наша надія, наш яків — у Бозі, ніякі шторми не зможуть затопити наш човен життя.

І від усього серця бажаю вам ніколи не занепадати духом. Наш Господь живий, Він царює над усім, і, що б не сталося, доля нашої країни — в руках Господніх. Бажаю всім Божого благословення. Кожен день щиро молюся — не формальними, сухими, черствими молитвами. Сердечно, подячуючи відверту молитву завжди почує Господь, як і молитву покаяння, молитву віри.

Шукаймо Бога, поки можна Його знайти. Читаймо Його Святе Слово — воно особливо потрібне нам у цей критичний час. У день ясний і день хмарний не забуваймо про Бога, щоб за будь-якої погоди завжди тримати правильний курс. І цей Новий рік доручимо в руки Божі. Надіймось на Нього. А той, хто надію кладе на Господа, ніколи не буде засоромлений.

— утримуватися від братського спілкування з Сандеєм Аделаджею;
— молитися за духовне зміцнення парафіян «Посольства Божого»;
— молитися за потерпілих від діяльності фінансової компанії King's Capital.

• Ми закликаємо Духовну раду релігійної громади «Посольство Боже» усунути Сандея Аделаджу від виконання його обов'язків, а самого Сандея Аделаджу — повністю залишити своє служіння для духовного оздоровлення церкви.

• Ми пропонуємо Сандею Аделаджі щиро покаятися у словах і справах, та віримо, що лише глибоке покаяння може дати очищення та прощення від усіх гріхів та зведень. (Біблія, Об'явлення 3:18-19: «Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перетисненого, щоб збагатитися, і білу одягу, щоб зодягтися, і щоб ганьба наготи твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити. Кого Я люблю, тому докорюю й караю того. Будь же ревний і покайся!»).

Михайло Паночко,
старший єпископ Всеукраїнського Союзу Церков християн віри євангельської — п'ятидесятників;

Леонід Падун,
старший єпископ Української Християнської Євангельської Церкви;

Анатолій Глухівський,
заступник старшого єпископа Союзу вільних церков християн євангельської віри України;

Пилип Савочка,
єпископ Церкви християн віри євангельської «Спасіння»;

Валерій Решетинський,
єпископ Об'єднання церков християн віри євангельської «Українська місіонерська церква»;

Анатолій Гаврилюк,
президент Об'єднання незалежних харизматичних християнських церков України (Повної Євангелії);

Борис Грищенко,
пастор Київської месіанської громади;

Петро Коваленко,
старший пастор Харківської християнської церкви.
м. Київ, 29 грудня 2008 року.

Дорогі та улюблені діти Божі! Мир вам!

Від щирого серця та з братньою любов'ю вітаємо вас з новою віхою в земному житті — з Новим 2009 роком та чудовим святом Різдва Христового!

Разом з Вами хочемо сердечно дякувати Всевишньому за рік прожитий, за радісні та сумні дні, за Його незмінну вірність до Своєї Церкви та зворушливу для серця і душі надію на зустріч з нашим Спасителем і Царем, Який прийде і не загастеся, а праведний житиме вірою.

Закликаємо вас з надією та з вірою дивитися в майбутнє, пам'ятаючи слова Ісуса: «Ось Я з Вами аж до кінця віку». Бажаємо Великої радості, подібної до радості пастухів та мудреців, що удостоїлися побачити своїми очима Єдинородного від Отця.

Хай ніякі турботи чи негаразди — навіть світового масштабу — не затьмарять нам очі, щоб бачити Невидимого та Вічного, в руках Якого життя та дихання наше.

Боже благословення хай спочиває на нас і дітях наших у Новому 2009 році, а Слово Боже, як ясна зоря, хай спрямовує наші кроки до Небесного Єрусалима, щоб вклонитися Небесному Цареві і принести Йому нетлінні скарби нашого серця. Хай нам у цьому допоможе Господь!

З любов'ю та молитвами про вас,
старший єпископ Церкви
Християн Віри Євангельської України
Михайло Паночко

В. Костицький:

«Церква ХВС України — перша Церква, куди мене запросили»

3 грудня 2008 р. в роботі Комітету єпископів Церкви Християн Віри Євангельської України, що проходив в головній канцелярії Церкви ХВС, взяв участь голова Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі Василь Костицький. Він ознайомив учасників засідання з завданнями, діяльністю та здобутками Комісії. Зокрема, п. Костицький розповів про роботу над проектом Закону про захист суспільної моралі, про ініціативу щодо створення обласних комісій з питань захисту суспільної моралі.

Особливу увагу він звернув на готовність Комісії співпрацювати з Церквами, зокрема, в форматі Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій. Секретаріат якої вже розглянув проект Меморандуму про співробітництво Комісії та ВРЦіРО.

«Церква Християн Віри Євангельської України — перша Церква, куди мене запросили на таке поважне зібрання священнослужителів. Переко-наний, що нам треба разом випереджувати руйнівні тенденції та позитивно впливати, формуючи здорову мораль у нашого народу. Ми очікуємо, що люди Церкви стануть нашими партнерами і опорою в цій благородній справі», — сказав Василь Костицький. Священнослужителі висловили свою підтримку діяльності Комісії та поділились добрим досвідом співпраці.

Нагадаємо, що діяльність Національної експертної комісії спрямована на піднесення культури та духовності українського народу, на утвердження здорового способу життя та належного стану моральності в суспільстві, виховання майбутніх поколінь українців на основі традиційних духовних і культурних цінностей, уявлень про добро, честь, гідність, громадський обов'язок, совість, справедливість на засадах народних традицій, українських звичаїв, етичних норм і правил поведінки, що склалася у суспільстві.

www.uupc.org

ЗАЯВА

старших служителів християнських євангельських Церков України з приводу діяльності Сандея Аделаджі, що має негативні наслідки для християн України

«...і випробував тих, хто себе називає апостолами, але ними не є, і знайшов, що фальшиві вони...» (Об'явлення 2:2)

16 грудня 2008 року відбулася зустріч старших служителів євангельських Церков України зі старшим пастором релігійної громади «Посольство Боже» (м. Київ) Сандеєм Аделаджею, метою якої було озвучити претензії та з'ясувати питання, що хвилюють Церкви та громадськість України, а також вказати на дії і вислови С. Аделаджі, що не відповідають Священному Письму. Під час цієї зустрічі С. Аделаджа визнав більшість помилок, вибачився та пообіцяв публічно покаятися у визнаннях помилок, а також підпорядкувати себе євангельській позиції, висловленій на зустрічі з лідерами євангельських Церков України. Зі свого боку ми, як служителі євангельських Церков, очікували від пастора Сандея Аделаджі конкретних кроків для виконання обіцяних виправлень.

На наш превеликий жаль, з часу, що минув від вказаної зустрічі, С. Аделаджа не зробив дій, які можна було б розцінити як «вчинення гідного плоду покаяння». Навпаки, на офіційному сайті «Посольства Божого» з'явилися інформаційні повідомлення («Сандей Аделаджа подякував лідерам євангельських Церков за підтримку», «Сандей Аделаджа: «Несправедливо давати однобічний звіт», «Звернення пастора Сандея Аделаджі до всіх протестантських віруючих»), які ясно свідчать про те, що Сандей Аделаджа вдався до маніпуляцій інформацією, неправди та самовиправдання.

Ми взяли до уваги звернення з проханнями про допомогу і пораду багатьох людей з числа парафіян релігійної громади «Посольство Боже», які постраждали у зв'язку з діяльністю компанії King's Capital. Свідчення

цих людей, аналіз фактів, реакція на претензії єпископів євангельських Церков України від 16 грудня 2008 року вказують на те, що пастор Сандей Аделаджа надихав і здійснював духовне заступництво фінансових структур, що, зрештою, призвело до жалюгідного духовного та матеріального стану багатьох людей, а також до загрози втрати їх власного життя. Ця діяльність стала приводом для деяких ЗМІ ототожнювати Сандея Аделаджу зі всіма християнськими євангельськими Церквами.

Священнослужителі Церков раніше неодноразово застерігали і попереджали С. Аделаджу, але це було проігноровано.

Зважаючи на вищевикладене і на підставі Біблії (Іс. 56:10-11; Іс. 57:17,20-21; Єз. 34:1-11; Мт. 6:24; Мт. 18:17; 1 Петр. 5:1-3; 1 Тим. 5:20; 1 Тим. 6:5-11), ЗА-ЯВЛЯЄМО:

- Ми рішуче відмежовуємося від Сандея Аделаджі та його діяльності.
- Ми засуджуємо:
 - прагнення до створення культу особистості;
 - методи і діяльність, засновані на саморекламі, перебільшенні своїх здобутків та неправді;
 - псевдовчення про збагачення, гріх сріблολюбства;
 - практику прокльону служителів, які не згодні з його думкою.
- Ми констатуємо, що:
 - Сандей Аделаджа є натхненником і духовним заступником прицерковних фінансових структур (King's Capital та інших);
 - Сандей Аделаджа відхилився від чистоти євангельського вчення та перебуває в духовній омані та зведенні.
- Ми закликаємо всіх служителів:

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

ПРОПОВІДІ

Віктор Хрипта
Старший пресвітер
Закарпатської області

«Тож пильнуйте, бо не знаєте ні дня, ні години, коли прийде Син Людський! Так само ж один чоловік, як відходив, покликав своїх рабів і передав їм добро своє. І одному він дав п'ять талантів, а другому два, а тому один, кожному за спроможністю його. І відійшов. А той, що взяв п'ять талантів, негайно пішов і орудував ними, і набув він п'ять інших талантів. Так само ж і той, що взяв два, і він ще два інших набув. А той, що одного взяв, пішов та й закопав його в землю, і сховав срібло пана свого. По довгому ж часі вернувся пан тих рабів та й від них зажадав обрахунку. І прийшов той, що взяв п'ять талантів, приніс іще п'ять талантів і сказав: Пане мій, п'ять талантів мені передав ти, ось я здобув інші п'ять талантів. Сказав же йому його пан: Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого! Підійшов же й той, що взяв два таланти, і сказав: Два таланти мені передав ти, ось іще два таланти здобув я. І сказав йому пан його: Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого! Підійшов же і той, що одного таланта взяв, і сказав: Я знав тебе, пане, що тверда ти людина, ти жнеш, де не сіяв, і збираєш, де не розсипав. І я побоявся, пішов і таланта твого сховав у землю. Ото маєш своє... І відповів йому пан і сказав йому: Рабе лукавий і лінивий! Ти знав, що я жну, де не сіяв, і збираю, де не розсипав? Тож тобі було треба віддати гроші мої грошомінам, і, вернувшись, я взяв би з прибутком своє. Візьміть же від нього таланта і віддайте тому, що десять талантів він має. Бо кожному, хто має, дасться йому та й додасться, хто ж не має, забереється від нього й те, що він має. А раба непотрібно-го киньте до зовнішньої темряви, буде плач там і скрегіт зубів!» (Мт. 25:13-30).

Цей текст відомий для всіх нас. Навіть християнин, який тільки-но увірував, міг би розповісти цю притчу більш-менш близько до тексту. Я прочитав її ще в дитинстві. Думаю, в Біблії знайдеться небагато текстів, які якоюсь мірою несправедливі. Ця притча якраз належить до них. І я думаю: якби пан уділив всім однаково, у всіх був би однаковий старт і однакова можливість прозвітувати. А той, хто отримав один талант, звичайно, почувався скривджений і тому просто не хотів працювати. Так я думаю в дитинстві.

Зрозумів я цю притчу значно пізніше. Коли мої діти трошки підросли, я заохочував їх до роботи. Старшому доручив виполоти десять рядочків, середньому сім, а дівчинці, якій було п'ять років, – два рядочки. За кожний рядочок пообіцяв платити по 15 копійок. Дітям це сподобалося. Але наймолодша почала плакати – вона лише 30 копійок заробить. Це несправедливо, вона хоче мати стільки ж, як найстарший син. І тому вона нічого робити не буде. Тоді я почав її заспокоювати, мовляв, виполи спершу ті два рядочки, а потім я тобі ще додаю. Дочка згодилася, але виполонила лише піврядочка, бо їй наділоло полоти. І я ще раз переконався, Який премудрий наш Господь і яка велика справедливість закладена в притчі про таланти. Написано: кожному – по його силі. Бог справедливий. Який із батьків,

маючи синів по 20, 10 і 5 років, дав би кожному однакове завдання – нести 50-кілограмовий мішок. Це не була б справедливість, це був би нерозум.

Взяти талант – це не означає взяти нагороду, це не привілей, не погони. Взяти талант – це значить взяти на себе відповідальність. Більше відповідальності лягло на того, хто мав п'ять талантів. Бог дав по силі кожному, дав стільки, скільки той міг понести. Чи багато у Господа відповідальних людей? А він шукає Собі таких. Шукає в Києві, шукає по Україні і навіть по цілому світі.

Одного разу Господь через пророка Єзекиїля сказав: «І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду і став би в виломі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, та Я не знайшов!» (Єз. 22:30). Бог шукав відповідальну людину. Часто ми кажемо Богові: Ти те зроби, тут допоможи, там зміцни, туди піди, там вийди. Ми даємо деколи Богу доручення. Але Бог робить роботу через нас, через Своїх служителів. І Бог шукає Собі відповідальну людину, бо не хотів, щоб народ загинув. Він хотів зупинити Свій гнів, але для цього хтось повинен був стати в проломі між Богом і людьми. Він шукав таку людину – і не знайшов.

Років 15 чи 20 тому нас відвідав брат Олексій Руденський. Вони розмовляли з батьком, а я слухав їх розмову – мені дуже подобалися такі духовні бесіди. Батько запитав його, чому в наш час, у цей останній час, так мало людей, через яких Бог творив би чудеса і зцілення, як це було в першо-апостольський час. Адже Христос Той Самий, і Біблія та сама, і обітниця незмінні. Брат Руденський підпер бороду руками і задумався. А далі каже: «Брате Іване, думаю, тому, що нема кому дати той дар. Дасть Господь – зразу людина загордиться. Бог шукає відповідальних людей. Нема кому ті дари дати».

Я, тоді ще проповідник-початківець, подумав: Господи, невже ж на всій Україні нема кому дати? Але в Бога відповідальних людей небагато. Як би хотілося кожному з нас стати людиною, яку Господь міг би використати в тому проломі.

У нашому житті є речі важливі і речі найважливіші. Є речі пріоритетні, і якусь важливу річ ми відкладаємо набік, бо треба найважливішу вирішити. Нехай Господь дасть нам правильне розуміння того,

що найважливіше у нашому житті. Чи моє служіння, чи праця, яку доручили мені брати і Господь, чи, можливо, речі, важливі для мого прибутку, мого власного добробуту. Бог знає, у чому наш пріоритет і яка наша відповідальність.

Колись Господь обіцяв велике благословення для Мойсея. Я не знаю, чи ми би встояли на місці цього чоловіка. Бог вибрав його, щоб вивести з Єгипту Свій народ. Але кажуть, що живі люди – живі з ними і проблеми. І настав момент, коли проти Мойсея повстали і хотіли побити його камінням. І далі читаємо: «І промовив Господь до Мойсея: «Аж доки буде цей народ зневажати Мене, і аж доки не будуть вони вірувати в Мене, у всі ті ознаки, що Я учинив був серед нього? Ударю його поразою, і позбавлю його насліддя, а тебе зроблю народом більшим і сильнішим від нього». І сказав Мойсей до Господа: «І почує Єгипет, що Ти з-посеред нього вивів своєю силою народ цей, та й скаже до мешканців цього Краю, які чули, що Ти Господь серед цього народу, що око в око являєшся ти, Господи, а хмара твоя стоїть над ними, і що Ти ходиш перед ними в стовпі хмари вдень, а в стовпі вогню вночі, – якщо заб'єш Ти цей народ, як одну людину, то скажуть ті люди, що чули слух про Тебе, говорячи: «Через неспроможність Господа впровадити той народ до Краю, якого Він заприсяг був їм, вигубив їх у пустині. А тепер нехай же звеличиться сила Господня, як Ти наказав був, говорячи: Господь довготерпеливий і багатомилостивий, Він прощає провини та переступ, і не очистить винного, а карає провину батьків на третіх і на четвертих поколіннях. Прости ж провини цього народу через велику милість Свою, як прощав Ти цьому народові від Єгипту й аж сюди» (Чис. 14: 11-19).

Як би на місці Мойсея повелися ми? Можливо, хтось у душі зрадів би й сказав: догралися, так їм і треба, Господь справедливий. Господи, нехай буде воля Твоя!

Але Мойсей був не лише святою, а ще й відповідальною людиною. Йому не була байдужа доля народу, якого Бог його рукою виводив з Єгипту, і його відповідь була зовсім іншою. Ради тебе, Господи, ради Слова Твого помилюй цей народ, тому що Ти милостивий і прощаєш. І що відповів Бог? «І сказав Господь Мойсею: Прощаю – по слову твоєму!».

Моє бажання – щоб Господь дав найперше нам, служителям, це почуття відповідальності за Церкву, за Божий народ. Щоб Божі інтереси в нашому житті були понад усе, стояли вище власних інтересів, незважаючи на те, що ми можемо щось втратити. Настане час, коли Бог покаже кожному Свою нагороду. Але будьмо народом відповідальним, будьмо людьми, яких Він шукає, тими, кого Він в потрібний момент може поставити в проломі за народ і за нашу землю.

Ми повинні задуматися над тим, кому, що і як передаємо

ПРОПОВІДІ

«Слово Господнє, що було до Йоїла, Петуїлового сина. Послухайте це, ви старші, і візьміть до вух, усі мешканці землі: чи бувало таке за днів ваших або за днів ваших батьків? Оповідайте про це синам вашим, а ваші сини своїм дітям, а їхні сини поколінню наступному» (Йоїл 1-3).

Олександр Озеруга

Старший пресвітер Київської області

Книга Йоїла починається з повеління, що Слово Господнє повинно передаватися з покоління в покоління. Мова йде про чотири покоління. Принцип передачі істини в чотирьох поколіннях у Біблії зустрічаємо не раз.

Це стосується і духовного служіння. У Другому посланні до Тимофія читаємо: «Отож, сину мій, зміцняйся в благодаті, що в Христі Ісусі вона! А що чув ти від мене при багатьох свідках, те передай вірним людям, що будуть спроможні й інших навчити» (2 Тим. 2:1-2).

Мова знову йде про чотири покоління. Дорогі служителі! Ми повинні думати, хто йде за нами і кому ми зможемо передати істину, яку ми перейняли від своїх батьків. Ми повинні молитися про це, думати, готувати таких людей.

«Бо слова, що дав Ти Мені, Я їм передав, і вони прийняли й зрозуміли правдиво, що Я вийшов від Тебе, і ввірували, що послав Ти Мене... Та не тільки за них Я благая, а й за тих, що ради їхнього слова вірують у Мене» (Ів. 17:8, 20). Ісус говорить, що Бог-Отець дав Йому це Слово, а Він передав його Своїм учням і далі мо-

литься про людей, які увірують за словом Його учнів. Тобто Слово передалося від Бога-Отця до Ісуса, а далі до учнів і до тих, які увірують за словом учнів.

Коли цей принцип передачі Слова Божого через чотири покоління не зберігається, виникають дуже великі проблеми. Це можна бачити на прикладі Самуїла і його сім'ї. «А оце ті, яких Давид поставив для співання в Господньому домі, від часу миру ковчега. І вони служили перед скинією, скинією заповіту, пісню, аж поки Соломон не збудував Господнього дому в Єрусалимі. І вони ставали, за уставом своїм, на свою службу. А оце ті, що стояли, та їхні сини: співак Геман, син Йоїла, сина Самуїла» (1 Хр. 6:16-18).

Знову мова йде про чотири покоління – сам Самуїл, його син Йоїл, син Йоїла Геман,

далі сини Гемана, тобто правнуки Самуїла.

У Першій книзі Самуїла читаємо наступне: «А сини його не йшли його дорогою, і вхилились до зиску, і брали підкуп, і ламали Закона. І зібралися всі Ізраїлеві старші, і прийшли до Самуїла до Рами та й сказали до нього: Ось ти постарівся, а сини твої не йдуть дорогами твоїми. Тепер настанови нам царя, щоб судив нас, як у всіх народів. І була та річ зла в Самуїлових очах, як вони сказали: Настанови нам царя, щоб судив нас. І молився Самуїл до Господа» (1 Сам. 8:3-6).

Про що молився Самуїл до Господа, можна тільки здогадуватися. Може, молився він і за свого сина Йоїла, що з якоїсь причини, якої Біблія нам не відкриває, не перейняв істину від свого батька. Він наче випав з ланцюжка передачі цього слова істини. І якою проблемою це стало для Ізраїлю, скільки біди наробив ворог для народу. Якби Йоїл був на своєму місці, якби він не відступив від Бога і від батьківських настанов, можливо, цих проблем би і не було.

Ми повинні задуматися над тим, кому, що і як передаємо. Якось один брат на проповіді сказав, що наше діло – передати, а ви хочете – вірте, хочете – ні. Це неправильна позиція. Ми повинні думати про якість свого слова. Треба так його передавати – можливо, з молитвою, можливо, зі слезами, щоб це слово прийнялося, щоб воно було зрозумілим і щоб люди вірували в нього. Тоді наші діти, наші внуки, правнуки, наші наступники в служінні переймуть від нас істину. І ми повинні молитися за це.

Чергове засідання ВРЦІРО відбулося в Києві

16 грудня минулого року у Прес-центрі національного інформаційного агентства «Укрінформ» під головуванням Голови Всеукраїнського Союзу об'єднань євангельських християн-баптистів В'ячеслава Нестерука проходило чергове засідання Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій (ВРЦІРО), на якому було ухвалено стратегічні рішення про формалізацію співробітництва Церков і релігійних організацій з профільними органами державної влади у вирішенні актуальних проблем суспільства.

У засіданні взяв участь міністр охорони здоров'я України Василь Князевич, який поінформував про ініціативи Міністерства відносно взаємодії з конфесіями у сферах захисту життя (звуження практики абортів), морально-етичної просвітницької діяльності серед медичних працівників, студентів медичних навчальних закладів та молоді, протидії епідеміям ВІЛ/СНІДу та туберкульозу в Україні, запровадження медичного капеланства на прикладі госпісів тощо. З метою посилення співпраці між Міністерством охорони здоров'я України та Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій було підписано двосторонню Угоду про співробітництво, яка, зокрема, передбачає створення Громадської ради при МОЗ України з питань співпраці з Церквами та релігійними організаціями.

Окремим питанням порядку денного засідання було розглянуто ініціативу голови Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі Василя Костицького щодо налагодження взаємодії між ВРЦІРО та Національною комісією. Учасники засідання запропонували практичні кроки у сфері утвердження суспільної моралі в Україні, висловили думки щодо можливості співробітництва конфесій та представників Національної комісії на регіональному рівні.

За наслідками обговорення члени Ради ухвалили Спільне звернення до громадськості та Меморандум про співробітництво між Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій та Національною експертною комісією України з питань захисту суспільної моралі, які уповноважені особи підписали у присутності журналістів.

Члени Ради обговорили також стан державно-церковних відносин в Україні та заслухали інформацію про законодавчі ініціативи у цій сфері, яку надав голова Державного комітету України з питань національностей та релігій Олександр Саган. Крім цього, учасники засідання проаналізували стан виконання урядового доручення, яке було видане за результатами зустрічі членів ВРЦІРО з Прем'єр-міністром України Юлією Тимошенко від 11.04.2008 року. Під час засідання предстоятелі Церков і релігійних організацій ухвалили Звернення до Президента України, керівників Уряду та Верховної Ради України з проханням вдосконалити окремі аспекти законодавчого регулювання їх суспільно-важливих діяльності. У зверненні наголошується на необхідності якнайшвидшого вирішення питань про відновлення права на постійне землекористування, звільнення від аукціонів з набуття права на оренду земельних ділянок та нерухомого майна державної та комунальної власності, зменшення ціни на природний газ до рівня тарифів як для населення тощо.

www.uupc.org.

Семінар про зовнішню комунікацію Церкви пройшов у Тернополі

Наприкінці 2008 р. в Тернополі проходив семінар «PR для церков та релігійних організацій», ініційований відділом зовнішніх та міжнародних зв'язків Церкви Християн Віри Євангельської України. Понад 20 учасників з Києва, Харкова, Дніпропетровська, Львова, Луцька Хмельницького приїхали до Тернополя, щоб навчитися правильно представляти Церкву. Серед них – редактори і журналісти, пастори і диякони, освітяни і церковні адміністратори.

Єпископ церков християн віри євангельської у Тернопільській області Вододимир Терещенко, розпочинаючи семінар молитвою благословення, побажав усім учасникам вчитися мудрості і використовувати її для слави Господа.

Єпископ Микола Синюк передав вітання і благословення старшого єпископа ЦХВЕ України Михайла Паночка для учасників семінару. «Я щиро вітаю вас і радію, що ви можете набувати такі знання і практичні навички. Мені, коли я був молодим, теж пропонували вчитися, але ціною вступу до комсомолу і зречення Бога», – згадував єпископ.

Протягом трьох днів роботи семінару його учасники отримали багато

теоретичної інформації. Та найціннішими були практичні обговорення: «PR на службі Церкви», «Організація роботи прес-служби», «Підготовка якісних прес-документів», «Церква і медіа: вдале співробітництво», «Як правильно спілкуватися з медіа» та інші.

Викладачі – Світлана Ярошенко, Олена Кулігіна, Юлія Завадська (співробітники Релігійно-інформаційної служби України) та Руслан Кухарчук (головний редактор телеканалу «СІТІ», м.Київ) під час практичних тренінгів розкрили такі досі невідомі якості учасників, як вміння

«тримати удар» на прес-конференції чи «тримати обличчя» під спалахами фотокамер.

«Священнослужителі повинні дбати про те, щоб подавати суспільству виважену, правдиву і незаангажовану інформацію про Церкву. Тому я пропо-

ную такого роду семінар провести для служителів обласного рівня Церкви Християн Віри Євангельської України», – запропонував, підсумовуючи роботу семінару, Юрій Вавринюк, головний редактор журналу «Благовісник».

uupc.org.

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЯ

СЕМІНАРИ

Олександр Попчук

П'ятидесятниця – це прийняття сили Святого Духа. До дня П'ятидесятниці були тільки окремі люди, які мали на собі Святого Духа. У цей день збулося велике пророцтво – Бог дав людям особливу благодать, вилив Свою силу на всяке тіло. Часто доводиться чути, що Бог зіслав Святого Духа на апостолів. Але хіба тільки на апостолів? Серед них була матір Ісуса Марія, були інші жінки – разом в тій горниці зібралися більше ста осіб.

П'ятидесятниця зробила можливими реальні відносини людей з Богом. Усі ми читали про Ілля, Мойсея, інших людей, яким було щось відкрито, вони бачили щось, чого не бачили і не розуміли інші люди. А коли Бог відкрив для людей епоху Духа Святого, усе те, доступне колись тільки для окремих вибраних людей, стало принципово можливим для всіх, хто приходить до Бога.

Бог не обіцяє дати всім так, як дав Мойсею, але можливість відчувати силу Божу, мати її і рухатися в ній Він дає всім.

з найголовніших подій у світовій історії».

Навіть світські аналітики визнають, що пробудження на Азуза-стріт – це великомасштабна видатна подія, яка дуже серйозно вплинула на людське суспільство.

До чого це зобов'язує сьогодні нас? Ми повинні звертати величезну увагу на своє молитовне життя, щоб сповнятися Духом Святим. Коли Бог наповнює нас Духом Святим, ми приймаємо те, чого в нас не було, те, про що мріє наша душа; у Святому Дусі ми будемо бачити, відчувати і рухатися в таких справах, від чого наш дух буде захоплений. Можна сповнятися Духом і бачити майбутнє, бачити Господа і мати справжній контакт із Царством Божим, Господом Ісусом і Його святими ангелами. А це великі речі.

Найбільш вражаючою і незвичайною особливістю зібрань на Азуза була расова гармонія, яка розвивалася під керівництвом Сеймура. Багато людей були вражені. У найбільш відомий в американській історії період расизму тисячі білих приїжджали на Азуза-стріт і покорялися церковній владі, яка на початках була переважно афро-американською. Хоча пізніше білих людей стало більше, Сеймур залишався пастором і мав пасторську та духовну владу. Це було унікальне явище того часу.

Рух, що почався на Азуза-стріт, був місіонерським рухом. Через кілька місяців після початку руху почалося п'ятидесятницьке пробудження в Нью-Йорку (звідки, власне, до України і прибули перші сповнені Духом брати), Лондоні, Осло, Стокгольмі та в багатьох районах Індії. А звідти – і по всьому світу.

У благодатний період з 1927 по 1939 рік на півдні і заході України було засновано понад 800 громад, що об'єднували людей, які прийняли духовне хрещення – це були громади шмідтовського і воронаєвського напрямків.

На заході України діяло так зване шмідтовське братство – від прізвища місіонера з Німеччини такого собі Шмідта. Він не був ні проповідником, ні євангелістом, а лише місіонером. Директором цієї німецько-польсько-української місії був Бергольц – невеличкий худорлявий чоловік. Центр її містився у Гданську – там діяла біблійна школа. І було прийняте рішення: перш ніж послати брата на працю, він мусив закінчити цю біблійну школу.

У період репресій, що послідував за цим, багато братів були заарештовані, заслані, були сумні випадки, коли, за дорученням влади, в громади євангельських християн були підіслані агенти.

З 1948 року п'ятидесятництво в Україні поділилося на два напрямки, і така ситуація, здебільшого, залишається донині. До 1990 року наша Церква пройшла так званий атеїстичний фільтр, коли бракувало лідерів, пасторів і ставили будь-кого, навіть засланих владою людей, коли дуже критично ставилися до глосолалії, і спеціально, за дорученням влади, була насаджена лінія, що треба бути простим у Христі, що апостоли були не вчені, що вчитися не треба і т. ін. На жаль, донині в деяких церквах залишалося розуміння, що євангельська освіта – не від Бога, а від сатани.

Але подивіться на фотографії братів, які принесли в наш край рух Духа Святого, – історія зберегла їх для нас. І що ми на них бачимо? Інтелігентних, гарно одягнених, культурних людей. Відомо, що всім своїм випускникам біблійної школи виділяла спеціальні портфелі, Євангелія, а ще – велосипеди. А велосипед у той час значив більше, ніж сьогодні «Мерседес».

Особисто я увірував наприкінці того атеїстичного фільтру. І мене навчили, що костюм, особливо, попросований, – це не від Бога. Як і краватка, яка стрілкою показує до пекла, і носити її не можна, бо це петля на шиї.

Від кого походить це все? Це наслідок таємного і підступного впливу атеїстичної безбожної влади. Бо, згідно з Євангелієм, віруючі люди – найкраща частина, еліта суспільства.

І саме в тому фільтрі зародилася думка, що пастор – це відро для сміття. Її запровадив у наших церквах атеїстичний дух. Це він навчив наших людей не поважати своїх служителів. А їх, згідно з Євангелієм, потрібно берегти і віддавати їм відповідну повагу, покору і честь. Ці люди повинні бути на повному церковному забезпеченні. На жаль, якщо у католиків, православних чи навіть харизматів це нормально, то в нас немає вчення ні про гроші, ні про науку.

Усім молодим проповідникам у своїй церкві я наголошую, що проповідувати вони повинні про Христа, і тільки те, що збудовує церкву. Виховувати народ Божий – завдання не їхнє, а служителів, єпископів. Бо чому навчить церкву молодий хлопчина, який не так давно увірував і ще не до кінця прочитав Євангеліє? А він виходить і говорить не те, що збудовує, а те, чого набрався за тиждень, що почув і чого наслухався. Це відступ від нашої основної теми, але відступ дуже важливий.

Продовження.

Початок у №12 (51) за 2008 р.

Всесвітній п'ятидесятницький рух отримав тривалу, впливову і серйозну спадщину пробудження на Азуза-стріт. Взагалі, християнство має, порівняно з іншими віросповіданнями, фундаментальну основу. Усі напрямки християнства, у свою чергу, окрім Біблії, також мають свої основи. У тому числі й п'ятидесятництво. Це серйозна гілка християнства, загальновізнана і стабільна, яка засвідчує, що Бог через п'ятидесятницький рух приніс для землі, для всього суспільства багато добра і благословень. І через цей рух безліч людей отримують зцілення, звільнення і нове життя. На противагу цьому харизматія – це поки що рух, а не деномінація, тому що вона ще не систематизована і не має фундаментальної основи як такої.

До 1967 року п'ятидесятницький рух спричинив величезний вплив на Римо-Католицьку Церкву, вирісши на більш як 100 мільйонів осіб. Серед католиків спостерігалися масові хрещення Духом Святим, і саме тоді зародився так званий харизматичний рух. Помилково думають, що він виріс з п'ятидесятницького руху, коли насправді – з католицизму. Це вже пізніше з п'ятидесятницьких церков почали відділятися молоді лідери і засновувати харизматичні церкви. Це явище охопило, фактично, весь світ.

Всього за одне століття п'ятидесятницький (харизматичний) рух зріс такими

вражаючими темпами, що до 2000 року став другим за величиною після Римо-Католицької Церкви.

Найважливішою спадщиною на Азуза, було відродження дарів Духа в сучасних церквах. Упродовж століть західні церкви – і Римо-Католицька, і протестанти – прийняли погляд на те, що дари діяли тільки за часів апостолів і з їхньою смертю все припинилося.

З вибухом говоріння мовами, що стався на Азуза-стріт, увага Церкви також звернулася і на інші дари Духа. Окрім глосолалії, стали значимими і дари пророкування та зцілення.

Перша і друга П'ятидесятниця: вибір Бога

Ізраїль із зрозумілих нам причин був найближчим до Бога народом. Але на кого Господь вилив Духа Святого? На всіх євреїв? Ні, тільки на вибраних, вірних, тобто Христових.

Друга П'ятидесятниця – це подія сторічної давності. Яка країна була тоді найближча до Бога? Америка, держава, заснована на євангельському фундаменті. На кого ж Бог вилив Духа Святого? На простих англо-африканських віруючих

Конкретні наслідки події на Азуза

У 2006 р. 600 мільйонів п'ятидесятників і харизматів зі всього світу відзначили походження своєї особистої віри через події, що сталися 100 років тому в убогій місії в Лос-Анджелесі.

Вінсон Сенан, автор статті «Століття Духа Святого», написав: «Цим пробудженням розпочався всесвітній п'ятидесятницький рух, який сьогодні налічує понад 600 мільйонів людей у світі, займаючи друге місце після Римо-Католицької Церкви за своїми розмірами. Тому його треба розглядати як одну

«Ізраїль – минуле, сучасне і майбутнє»

У грудні в Житомирі пройшла конференція «Ізраїль – минуле, сучасне і майбутнє», присвячена 60-літтю держави Ізраїль. Місцева месіанська громада «Дім Істини» запросила на неї священнослужителів Церкви Християн Віри Євангельської України, і пастор Олександр Моргуніс та його команда люб'язно вітали кожного, хто прибув до Житомира.

Вітаючи конференцію, пастор Моргуніс, зокрема, наголосив: «Я не вибирав, через яку матір і в якій країні мені народитися. Господь дав мені народитися в Україні, дав мені тут духовне народження. Мені любя ця земля, ця країна, але моє серце сумує за Ізраїлем, який не прийняв Господа. І моя молитва – щоб Господь навернув серця ізраїльського народу до Себе».

Упродовж 2000 років існує певне нерозуміння різниці між Церквою Божою і Ізраїлем, між віруючими євреями і невіруючими. Господь бажає цю стіну зруйнувати. Але як це можна зробити? Тільки через Слово Боже. Іншого шляху немає. У Христі немає різниці між євреєм і елліном. Бог створив на землі Церкву і з юдеїв, і з не юдеїв, щоб вона прославляла свого Творця і Спасителя, щоб служила Йому і була Йому вірною. Наша конференція присвячена 60-й річниці створення держави Ізраїль. Держава ця утворилася надприродним шляхом, за один день. І наступного ж дня шість арабських країн напали на Ізраїль. Однак ця молода держава, яка не мала ні армії, ні зброї, не лише вистояла, але і продовжила своє існування і свій розвиток. Це та земля, де ходили ноги нашого Спасителя Ісуса Христа, земля, на якій відбувалися і будуть відбуватися біблійні події. Тому дуже важливо знати Божий план стосовно Ізраїлю і Церкви».

Головним спікером конференції був пастор Джеф Фрідман – місіонер Асамблей Божих США. Місійний відділ АБ США благословив його на служіння для єврейської спільноти по всьому світові. Пастор Фрідман заснував служіння «Надія Якова» (www.jacobshope.com), ціль якого – нести надію єврейській нації через надання матеріальної і медичної допомоги та проповідь Месії. Останніми роками «Надія Якова» активно працює в країнах колишнього Радянського Союзу (Білорусі, Молдові, Україні) та в інших країнах Східної Європи.

Першого дня роботи конференції пастор Фрідман запропонував слухачам лекції: «Ізраїль – минуле, сучасне і майбутнє» та «З ким був укладений Новий Заповіт». Між лекціями єпископи та пастори мали змогу ознайомитися з діяльністю месіанського центру.

Наступного дня робота розпочалася з молитви за Ізраїль. А потім була розглянута тема «Ізраїль в 11-му розділі Послання до римлян».

«Наше ставлення до єврейського народу базується на Божій обітниці: «Я благословлю тих, хто тебе благословляє» (Бут. 12:3). Нам шкода, що в історії України є сумні факти ворожого ставлення до народу Ізраїлю. Ми засвідчуємо про свою відкриту позицію та молитовну підтримку всім дітям Авраама. Наші місцеві громади будуть і надалі підтримувати Божий народ», – сказав старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко на закритті конференції.

Ми стоїмо на порозі надзвичайних біблійних подій

Василь Боєчко
Єпископ

Я сердечно вітаю дороге зібрання святих Божих людей. Це справді історична, знакова подія. Тому що тут порушуються питання планетарного масштабу. Ми говоримо про речі, про які не говорять ні в жодному парламенті, ні в ООН, ні серед найвищих осіб світу.

Шановні в Господі! Нагадаю два фрагменти з молитов великого Божого мужа апостола Павла з Послання до римлян: «Бо я бажав би сам бути відлучений від Христа замість братів моїх, рідних мені тілом; вони ізраїльтяни, що їм належить синівство, і слава, і заповіді, і законодавство, і Богослужба, і обітниця, що їм й отці, і від них же тілом Христос, що Він над усіма Бог, благословенний, навіки, амінь» (Рим. 9:3-5). «Браття, бажання мого серця і молитва до Бога за Ізраїля на спасіння. Бо я свідчу їм, що вони мають ревність про Бога, але не за розумом. Вони бо, не розуміючи праведності Божої і схилюючись поставити власну праведність, не покорилися праведності Божій. Бо кінець закону – Христос на праведність кожному хто вірує» (Рим. 10:1-4).

Унікальність нашої зустрічі полягає ще й у тому, що поміж Ізраїлем і Україною можна провести багато аналогій. Ізраїль не існував як незалежна держава 1878 років, рахуючи з часу зруйнування Єрусалима армією Тита і Веспасіана у 70 році і до проголошення держави Ізраїль у 1948 році. Трохи більше як 1900 років чекала Україна незалежності з часу благовісту Андрія Первозванного. І ось державі Ізраїль минуло 60 років, з чим ми щиро поздоровляємо всіх представників цієї унікальної нації.

Українській незалежності лише 17, але об'єднує нас те, що як і унікальний Ізраїль, так і багаторазовий український народ не зуміли дати ради із чудовими дарунками Божими. І проблеми в Ізраїлі та Україні майже аналогічні.

У наших державах триває постійний неспокій. У 2008 році Україна й Ізраїль посили перше і друге сумні місця за підлітковим алкоголізмом. Це засвідчує, що і там і тут Князь миру і Отець вічності десь викинутий на узбіччя. Навіть 140 Нобелівських лауреатів не здатні привести до усвідомлення і духовного пробудження цього унікального народу, поки їхнє серце не повернеться до Того, хто

тримає їх у Своїх святих всемогутніх руках.

Ми, українці, маємо щиро покаятися за злочини Богдана Хмельницького, Симона Петлюри, чорносотенців, за різні антисемітські прояви на теренах нашого краю. Але ми також розуміємо, що є чим журитися і що оплакувати і вірним ізраїльтянам – ті великі помилки і великі злочини, які творилися в цьому народі, що живого Бога Ізраїлевого забув, як Єремія каже: «А видовбали собі діряві колодязі, які не можуть тримати води».

Після Воскресіння Христового апостоли, великі патріоти Ізраїлю, найперше зацікавилися, чи не в цей час Він підніме царство Ізраїлю. І відповідь ми знаємо: «Не ваша це справа, що Отець поставив у владі Своїй. Але ви приймете силу коли на вас зійде Дух Святий і будете свідками Моїми».

Хтось може спитати, чи в 1948 році Ізраїль уже досягнув духовної досконалості, що одержав у подарунок незалежну державу. А чи Україна піднялася до високого духовного рівня, коли одержала незалежність 17 років тому? Можемо сказати однозначно, що ні там, ні тут цього не було. Але унікальність Бога полягає у тому, що Він спочатку дарує, Він дає авансом, дає даром, а потім терпеливо чекає, поки цей народ схаменється і захоче Йому віддячити і привести себе до належного рівня.

І дякую Господу, що ми сповідуємо Ісуса Месію. Не Ісуса ізраїльського, не Ісуса українського, не Бога ізраїльського і не Бога інших народів. Ми сповідуємо Ісуса в найвищому Його титулі – Ісуса як Сина Людського. І тому мусимо бути свідомі того, що живемо на порозі надзвичайних біблійних подій. І знову ж таки, глибше заглядаючи в цю безсмертну книгу, ми розуміємо, що на всесвітньому полі битви зла і добра, світла і темряви вийдуть, говорячи мовою людською, два гравці. По один бік – мертве християнство в союзі з поки що осліпленим Ізраїлем без месії. По другий – безсмертна,

вірна Христова Церква. І ми вже сьогодні мусимо дуже глибоко усвідомлювати, на чиему боці граємо ми.

Згадаймо велике пророче слово: «Я прийшов в Ім'я Отця Мого, і Мене не приймає, інший же прийде у своє ім'я, того приймете». Це безпосередньо стосувалося Ізраїлю, але сьогодні в духовному одурманенні перебувають всі народи світу. І насамперед йдеться про омертвіле християнство. Інакше колиска християнського євангелізму Англія не пропонувала б відмінити Різдво і оголосити його «Зимовим фестивалем світла». Інакше єврейську месіанську громаду в Брукліні, свідком чого був я особисто, не охороняли б півтора десятка «Джипів» і мотоциклів від ортодоксів ізраїльтян.

У 47-му розділі Книги Єзекіїля мова йде про надзвичайні події, які будуть відбуватися на теренах Ізраїлю і Єрусалима. І насамкінець я хочу звернути нашу думку і наше серце до цієї надзвичайної книги, яку на жаль, так зневажили сьогодні мудреці цього світу. Весь світ охоплений сьогодні кризою економічно-фінансовою. Але ні на одній асамблеї, ні на одному форумі ніхто й слова не каже про кризу моралі, кризу духовності. Про відступництво від Князя миру, Отця вічності, від Бога сильного.

Сьогодні збувається другий псалом. Ворушаться князі і владки земні, Христоса благодать для князів світу цього стала ярмом і путами, і ніхто не заглядає у відповідь Господню. Вона є там, у другому псалмі – там написано, що буде після цієї гри, яку зухвало людство зі своїми провідниками затило проти всемогутнього Бога і Спасителя світу.

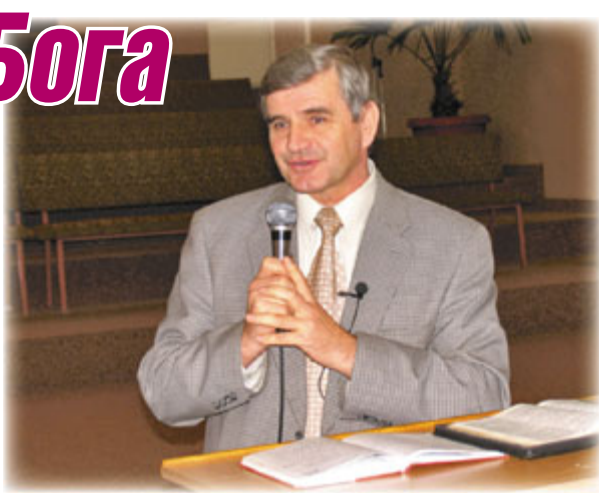
Але Владика висміє їх. Він у Своєму гніві промовить до них і налякає їх у Своєму пересерді. «А тепер помудрійте, царі, навчіться ви, судді землі, служіть Господові зі страхом і радійте з тремтінням».

Пророк Огій зівстав: «Бо так промовляє Господь Саваот: Ще раз, а станеться це незабаром, і Я затрясу небо та землю, і море та суходіл! І затрясу всіма народами, і прийду до коштовності всіх народів, і наповню цей дім славою, говорить Господь Саваот. Моє срібло й Моє золото, говорить Господь Саваот. Більша буде слава цього останнього дому від першого, говорить Господь Саваот, і на цьому місці Я дам мир, говорить Господь Саваот» (Ог. 2:6-10).

Ми на порозі цих подій. І так само, як ніхто не знає, звідки взялася криза, що охопила весь світ, так ніхто не може спрогнозувати, коли у Свою роль вступить Господь-Вседержитель і Месія всіх народів, Спаситель Ізраїлю, України і всіх країн світу Ісус Христос.

Пізнати Бога

Микола Синюк
Єпископ
Церкви ХВЄ України

Уперше в житті я перебуваю в такій громаді, у такій церкві. І вважаю, що ця конференція не просто розширює мій християнський кругозір, але збудовує, надихає і додає особливих сил для служіння. І хочу коротко звернути нашу увагу на Боже Слово, бо немає нічого іншого, що могло б так поєднати людей різних національностей. Тут зібрані українці, росіяни, євреї, тут є наші друзі з Німеччини. Як не благословити і не прославити Ім'я Вічного Бога. Слава Йому!

Я хочу нагадати про п'ятидесятницю. Але не П'ятидесятницю в класичному значенні цього слова, про яку читаємо в другому розділі Дій святих апостолів, а п'ятидесятницю поганську, або язичницьку. Вона не була такою широкою і не мала численних свідків, як це було в Єрусалимі. Вона сталася, коли апостол Петро, людина твердих переконань, був покликаний в дім Корнілія. Власне, там все і відбувалося.

«А Петро відкрив уста свої та й промовив: Пізнаю я поправді, що не дивиться Бог на обличчя, але в кожному народі приємний Йому, хто боїться Його й чинить правду. Він слово послав для Ізраїлевих синів, благословляючи мир через Ісуса Христа, що Господь Він усім. Як Петро говорив ще слова ці, злинув Святий Дух на всіх, хто слухав слова. А обрізані віруючі, що з Петром прибули, здивувалися дивом, що дар Духа Святого пролився також на поган!» (Дії 10: 34-37, 44-45).

Це була знакова подія, це був наш із вами

початок. Окрім того, що Дух Святий злинув на язичників, на поган, для єврея Петра відбулося в цей час щось надзвичайно серйозне. Він знав Бога, він, до певної міри, глибоко розумів Ісуса Христа, але мав певні свої переконання. Коли він молився на даху, то побачив видіння – простиралося різніми нечистими тваринами і тричі почув наказ заколотити їх і з'їсти. Він щиро казав Господу, що ніколи нічого нечистого не входило в його уста, і казав правду. У відповідь почув: «Що Бог очистив, не вважай за нечисте того».

І Петро, прийшовши в дім Корнілія, зрозумів, що Бог благоволяє до всіх, хоча найбільше – до Ізраїлю. І що Бог не дивиться на особу, а у всякому народі Йому до вподоби ті, які чинять по правді.

Петро, простий рибалка, говорить глибокі істини. Він говорить відкриття, він послав синам

ізраїлевим слово благовісту, і він підкреслює, що Ісус Христос – Господь всіх. Власне, тому ми тут сьогодні зібрані.

Що означає знати, або пізнавати Господа? Ми мало говоримо про це в Церквах. Ми закликаємо увірувати, покаятися, прийняти у своє серце як Господа і Спасителя – і на цьому заспокоюємося. Але Боже Слово каже: «... ми увірували і пізнали». І цей же апостол Петро закликає: «Благодать вам та мир нехай примножиться в пізнанні Бога й Ісуса, Господа нашого!» (2 Петр. 1:2).

Виявляється, благодать Божа і Божий мир примножуються не просто тому, що Бог дає, а тому, що людина, служитель, християнин зростає в пізнанні Божої благодаті, в пізнанні Ісуса Христа. Благодать і мир примножуються через пізнання Ісуса Христа. «... від Божественної Сили Його даровано нам все необхідне для життя і пoboжності через пізнання Того, Хто нас покликав». Тому ми маємо бути зацікавлені в тому, щоб пізнавати Бога все більше, і більше, і більше. Це наш обов'язок, і цьому ми повинні вчити людей.

Пізнавай Христа, пізнавай Бога Отця – у цьому все необхідне для життя і пoboжності. Сьогодні це дуже і дуже актуально. Скільки проблем у церквах, проблем з людьми, особливо з новонаверненими людьми. А ми блукаємо в певних рамках своїх переконань, своїх стереотипів, і тому так тяжко іноді вийти з цього.

Нам легко вирішувати проблеми, коли ми знаходимо чітку відповідь у Божому Слові. Але підставити під проблему цитату з Божого Слова просто. Проте це ще не означає знати Бога.

Треба вникати, роздумувати, розважати, щоб навчитися дивитися на проблему Божими очима. Не біймося брати відповідальність на себе у вирішенні складних ситуацій, на які Слово Боже не дає прямої відповіді. Молитва, наше розважання, може, навіть і піст допоможуть нам пізнавати Бога.

Як можна любити найвидатнішого на землі Єврея, коли не любиш ізраїльський народ

Наша конференція – це історичний факт. І я вітаю вас від імені Асамблеї Божих США. Вітаю в ім'я Єшуа, нашого Начальника, Короля Ізраїлю, Царя всієї землі і всього всесвіту. Хай буде благословення це ім'я!

Я не знаю, що привело вас сюди, з якої причини ви сюди приїхали, але вірю, що то Бог привів кожного на це місце.

Усі ми – вихідці з різних культур, живемо по-різному, одягаємося по-різному, по-різному харчуємося і навіть по-різному поклоняємося Богові. Так багато речей підкреслюють між нами різницю. Але не це головне. Головне – той факт, що кожен з нас був омийтий кров'ю Месії, кожен з нас звільнився від своєї гріховності, що ми прямуємо до вічного життя через віру в Ісуса Христа, віру в Іешуа Ізраїлю. І це значно важливіше за ті речі, які нас відрізняють одне від одного, бо через віру ми є однією сім'єю. І ця віра дає нам можливість любити і приймати один одного. Вона приносить зцілення у відносини між народами. Вона змінює світ, змінює нас, змінює наші серця.

Джеф Фрідман
місіонер Асамблеї Божих
США

Я – омийтий кров'ю, сповнений Духом відроджений віруючий. І це найважливіше. Тому що бути євреєм – добре, але значно краще, коли ти пізнав Ісуса як Бога. Він мій Господь, мій Спаситель, Він мій Бог.

Мінає вже 28 років, як я пізнав Його. Фактично, я знаю Його вже половину свого життя. І з кожним днем стараюся пізнавати Його все більше і більше. Пізнання Ісуса – це найважливіша річ у житті кожного з нас.

А тепер замислімося на хвилину, що було б, коли б наше зібрання проходило дві тисячі років тому. Думаю, ця кімната була б заповнена євреями, які б вірили в Ісуса як Месію, які були б наповнені Духом Святим. І вони б думали: як бути з тими не євреями, які перейняли віру. Мої предки прийняли ваших предків такими, якими вони були. І сьогодні, брати, я прошу, щоб ви прийняли мене як свого брата, прийняли таким, який я є.

Можливо, я не зовсім такий, як ви, може, трохи дивний, але всі ми брати по вірі. І якщо Бог може працювати в моєму і вашому житті, якщо ми дозволяємо Йому бути нашим Богом, дозволяємо Йому робити ті зміни, які потрібно в нас зробити, Він зробить ці зміни. Тому ми можемо просто прийняти один одного, любити один одного.

В Україні дуже багато євреїв. Багато з них не зізнаються, що вони євреї – можливо, тому, що бояться. А багато з них просто не знають, що таке бути євреєм, тому що протягом тривалого часу так важко було ним бути. Але я знаю, що ми не просто так зібралися тут.

З дев'яти мільйонів населення Нью-Йорка два мільйони – євреї. Це найбільша єврейська громада в усьому світі. За 25 років проживання в Нью-Йорку я ніколи не чув про Євангеліє. Як таке можливе? Це одне з найбільших міст світу, причому в країні, що називається християнською. Але я маю сміливість заявити, що моя країна не є християнською. Я жив тут 25 років і ні разу не чув про Євангеліє. Я виріс серед євреїв, в єврейській громаді, і на милі від місця де я жив, не було жодної церкви.

Це не було чимсь дивним. Статистика показує, що приблизно 90-95% євреїв ніколи не чули про Євангеліє. Але як таке можливо? Де вони всі були? Мабуть, це не зовсім правильне запи-

тання. Питання не в тому, де були вони. Питання, швидше, у тому, де були ми.

Я був звичайним ортодоксальним євреєм. З раннього дитинства мені казали, що християни хочуть зробити одну з двох речей: або повернути мене, або вбити. І принципово ці речі не відрізнялися, це, фактично, було одне і те ж.

Під час хрестових походів величезну кількість євреїв вбили люди, які називали себе християнами. Це історичний факт. Це те, чому вчили мене і чому вчать більшість євреїв. Нам розповідали про іспанську інквізицію, коли 300 тисяч євреїв було заборонено жити в Іспанії. Їх піддавали катуванням і спалювали на вогнищах – і все це в ім'я Ісуса. А згадайте страхотливі погроми в Росії...

Ми всі також чули про Голокост. Нацистські наглядачі говорили: «Ви вбили Бога, ми за це вб'ємо вас – в ім'я Ісуса». Це страшні сторінки історії. Я думаю, що ви і я добре розуміємо, що ці жахливі речі не могли робити правдиві християни.

Але задумаймося: як можна говорити, що любиш найвидатнішого Єврея, який жив на землі, коли не любиш інших євреїв? Адже Ісус був євреєм, Його мати була звичайною єврейкою, Він був народжений як єврей, Він жив як єврей і помер як єврей.

Але слава Богу, Він воскрес! І Він живий! І я думаю, що коли Він живий, то Він все ще єврей, тому що Він все ще живий. Як ми можемо говорити, що любимо Його, і водночас ненавидіти тих людей, яких Він любить.

Він стояв біля Єрусалима і плавав

за ним. Він знав, що станеться через декілька годин. Знав, що буде розп'ятий, але говорив, що хоче пригорнути Єрусалим, як квочка пригортає своїх курчаток.

Писання говорить, що кожен, хто говорить, що любить Бога, але ненавидить своїх братів, неправдомовець. У житті людини, яка перейшла з царства п'їми в Царство Його чудового світла, немає місця для ненависті.

Але мене змалку вчили, що християни ненавидять євреїв. І коли двоє молодих людей принесли мені Євангеліє, я їм подякував, але сказав, що Ісус мене не цікавить. Спосіб, у який вони зверталися до мене, ті речі, які вони говорили, залякування пеклом

прагнуги люди у ваших служіннях, хіба вони не хочуть, щоб їх прийняли просто такими, якими вони є? Тому що Бог прийняв нас такими, якими ми були. Писання говорить, що коли ми ненавиділи Його, Він все одно любив нас.

Коли я почув слова того молодого чоловіка, то був такий ображений, так сильно розлютився, що готовий був встати і піти, щоб більше ніколи не мати нічого спільного з християнами. Але в Бога були Свої плани. Алілуя! Хіба це не чудово, що в Бога є план для кожного з нас? І план цей у тому, щоб дати нам надію і дати майбутнє.

Але все-таки я не пішов геть. Саме тоді почали співати різдвяні пісні, і я був просто шокований: вони співали про євреїв, співали про те, що народжений Цар Ізраїлю. Я побачив в деяких з тих людей – не у всіх, а в деяких – мир, радість, любов, і це відкрило моє серце.

Потім та єврейська жінка привела мене у свій дім і почала читати з Танаха – єврейського Писання. Вона читала з Ісаї, Єремії, Захарії, із Псалмів. І нічого з Нового Заповіту.

Слава Богу, тому що Він на кожній сторінці цієї Книги. Я почав читати Писання і вперше в житті молитися. Єдиною молитвою, яку я знав, була молитва до Бога Авраама, Ісака і Якова. Він був і є Богом Авраама, Ісака і Якова, Богом Ізраїлю. І це той образ, яким Він ідентифікує Себе більше, ніж будь-якими іншими способами. Він – Бог Ізраїлю, гора Ізраїлю, щит Ізраїлю і т. д.

Через тиждень після того, як я молився Богу, я підвівся в тій невеликій п'ятидесятирічній церкві і сказав, що Єшуа – Месія, Син Бога, Господь землі і неба, є і моїм Богом. Тому що тоді я зрозумів дещо таке, чого не розумів раніше. Зрозумів, що коли єврей починає вірити в Месію Ізраїлю, це не міняє того, ким Бог його створив. Він залишається євреєм, якого Бог покликав повірити в Месію Ізраїлю, обіцяного через пророків. І це найбільша єврейська річ, яку я, як єврей, міг зробити. І я відкрив своє серце, щоб прийняти Його.

До цього я ходив в синагогу, але не практикував єврейську віру. Однак коли я пізнав Його, то зрозумів, ким я був.

І коли я зрозумів, що можу увірувати в єврейського Месію і при цьому не повертатися спиною до свого народу, до своєї історії, своєї культури, це повернуло мій звичний світ.

Після цього настав момент, коли я повинен був розповісти про все своїй сім'ї. Для багатьох євреїв зробити це дуже важко. Тому що в переважній більшості єврейських сімей заведено, що коли хтось із її членів починає вірити в Єшуа, сім'я відрікається від того. Таку людину, фактично, вважають мертвою і влаштовують щодо неї зразок похорону. І відіяти нічого не можна.

Отака іронія – Той, Хто прийшов спасти заблудлих овець Ізраїлю, в уяві євреїв є їхнім найлютішим ворогом. Такого бути не повинно. І такого не буде, тому що Бог покаже Себе народу Ізраїлю. Думаю, той факт, що ми зібрали тут разом, є частинкою виконання цього Божого плану.

Я почав нести Добру Новину спочатку у свою сім'ю, і мій батько вже на смертному ложі прийняв Іешуа як свого Спасителя. І дві мої сестри пізнали Господа, і мої племінники, і одна з моїх тіток.

Минулого літа я запитав чоловіка сестри, коли ж він нарешті прийме рішення, адже я свідкую йому вже 26 років. Він подивився на мене і відповів, що давно вірить в те, що Єшуа є його Спасителем, його Богом.

Ми живемо в дуже цікавий час. В Америці 40 років тому було лише чотири месіанські громади. Сьогодні їх кількість усе зростає. Те саме діється і в Східній Європі. Коли я був тут востаннє, багато євреїв вийшли на це місце щоб прийняти Єшуа як свого Спасителя. І по всій східній Європі, і в самому Ізраїлі на сьогодні більше 100 християнських громад. Статистика показує, що сьогодні більше євреїв, які вірують в Єшуа, ніж їх було за останні 2000 років.

Що відбувається? Уперше за останні 2000 років євреї, горді люди Єрусалима, звертаються до Бога, і проголошують Єшуа своїм Спасителем. Я дуже емоційна людина, і це сильно хвилює мене, тому що це дуже важливо, це має велику вагу. З точки зору Біблії це важливе не тільки для мене і не тільки для євреїв, але і для вас і для всієї землі. Єшуа сказав: ви не побачите Мене знову, поки не почувете, як вони говорять. Хто вони? Поки не почувете, як говорить Ізраїль: благословен, хто йде в ім'я Господнє.

Євреї по цілому світу сьогодні починають так говорити. Єшуа сказав: коли ви побачите це дерево, яке буде цвісти, подивіться вгору, тому що наблизилося ваше визволення. Ми живемо в ті дні, про які говорили пророки. Ми всі бачимо, що сьогодні світ наближається до подій, про які попереджає Біблія. Велика криза потрясла весь світ сьогодні. Я давно не бачив нічого подібного – більше мільйони американців втратили свої будинки. Багато хто говорить, що це тільки початок.

Я знаю декілька дуже багатих бізнесменів, і нещодавно розмовляв з одним із них. Він розповів, що за останні три місяці втратив 50 процентів тих грошей, які накопичував упродовж 40 років.

Для багатьох ситуація ще гірша – вони втратили 70, а то й 80 відсотків свого майна. Банки охоплені кризою. Бізнес і все, що пов'язане з ним, опинилися в кризі. А якщо в Америці криза, то це впливає на цілий світ.

І це дійсно вплинуло на цілий світ. Писання говорить, що все, що тільки може похитнутися, похитнеться. Ми якраз живемо в ці дні. Господь перевіряє наші серця, Господь перевіряє, у що ми віруємо, усе це мусить бути випробувано.

Я не хочу говорити, що наблизився кінець світу, хоча, можливо, це й так. Я не знаю цього. Але знаю напевно, що все, що може похитнутися, похитнеться. Ми читаємо в Євангелії від Матвія слова, які лякають: що в останні дні любов в багатьох охолоне. Питання полягає в тому, у що ми віруємо.

А те, у що ми віруємо, неминуче стосується Ізраїлю, бо ставлення Церкви до Ізраїлю і її ціль у їхніх відносинах – це дуже важливі питання.

Дуже складно це зрозуміти. Тож знайдемо якусь спільну основу і будемо вчити один одного. Тепер чудовий час для того, щоби вчитися, але він такий короткий. І будемо вірити в те, що Бог покаже нам правду, яка Йому до вподоби.

ДОБРІ ДІЛА СВІТУ

ПРОПОВІДІ

Давид Вілкерсон

Вірите ви чи ні, але багато порядних людей, задіяних у добродійній діяльності, до неба не ввійдуть. Багато тих, хто вважає себе християнином і переконаний, що йде до неба, опиняться поза небесними брамами, хоча вони не віддаються огидним гріхам і не роблять нічого поганого!

Християни, про яких я кажу, не вживають ні спиртного, ні наркотиків. Вони не грають на гроші, не захоплюються порнографією і не віддаються розпусті. Вони не належать до злих і безбожних людей. Багатьох із них можна зустріти на недільному служінні в церкві. Майже увесь свій вільний час вони проводять в колі рідних і друзів, вони дорожать сім'єю і сімейними стосунками.

Я кажу це з тривогою і люблячою турботою про тих, які не бачать, що прямують прямо до загибелі. Деяким людям загрожує втрата власної душі, хоча вони спокійно сидять в церкві і абсолютно переконані, що йдуть на небо.

Деякі віруючі опиняться поза небесними дверима не тому, що займалися поганими ділами, а тому, що вони настільки були стурбовані здійсненням добрих і законних діл, що знехтували тим важливим, що насправді зарахується їм. Вони настільки захоплені своєю корисною діяльністю, що в них буквально не залишається часу на речі глибокого духовного характеру. Вони в поті чола працюють на зростання свого бізнесу, просування по службі, забезпечення своєї сім'ї — але їх увага зосереджена не на головному!

Біблія говорить: «Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, — а все це вам додасться» (Мт. 6:33). Це слова Христа — і це не пропонується, а вимагається. Ісус обіцяє: «Якщо ви передусім почнете шукати Господа, то Він Сам потурбується про все, чого ви просите. Ви ж повинні зосередити на Ньому всю свою увагу».

Апостол Павло додає: «Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі. Бо ж ви вмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом» (Кол. 3:2-3). Знову ж таки, це не пропозиція, а вимога. Грецькою мовою це означає: «Думайте твердо — як залізо, як бетон — про діла Божі. Хай ваше устремління до мети буде непорушним і таким, що не піддається на жодні вмовляння».

Бог ніколи не вимагав, щоб ми продавали свої будинки, землю і все, чим володіємо; Він ніколи не говорив, щоб ми покидали роботу і ставали монахами для усамітнення, роздумування і вивчення Біблії. (Щоправда, Ісус одного разу сказав це юнакові — але тільки з тієї причини, що його маєток став його ідолом. Бог не говорить, щоб так чинив кожен). Мені доводилося чути від людей: «Бог сказав мені залишити дружину, дітей і присвятити себе служінню». Таким я кажу прямо в очі: «Бог вам цього не говорив. Це або ваші власні думки, або диявольські. Господь не займається руйнуванням сімей».

Нічого такого Бог ніколи від вас не вимагатиме. Але Він хоче бути центром вашого життя, навколо якого обертається все інше. Він вимагає, щоб Його інтереси, Його Церква, Його діло були вашим пріоритетом. Він неодмінно повинен бути для вас центром!

Величкі образи християнин може завдати Господу тим, що відведе Йому у своєму житті другорядну роль. Це все одно, що лясас в Його лице. Ви можете не відчувати за собою жодної вини, але скажіть: як ви використовуєте свій час? Наприклад, скільки разів заради бізнесу ви пропускали зібрання? Або: скільки часу ви проводите ввечері перед телевизором, а скільки — читаючи Біблію? Чи не буває в вашому житті Бог відсутній на друге місце?

Я розумію людей, режим роботи яких заважає їм бути присутніми на служінні — скажімо, медсестра в лікарні чи ті, що працюють в нічну зміну. Але я кажу про людей, в яких є вибір — власників бізнесів і компаній, які надають перевагу бізнесовим справам, а не тому, щоб іти в дім Божий. Біблія застерігає: «Не кидаймо збору свого, як то звичай і деяких, але захохочемося, і тим більше, скільки більше ви бачите, що зближається день той» (Євр.

10:25). Це ще одно повеління Господа. Що ж є пріоритетом у вашому житті? Кого ви просите почекати — бізнес, роботу чи вашого Господа?

Якщо ми не дослуховуємося до цих повелінь і не дотримуємося заповітів Божих, ми будемо стикатися з жахливими наслідками. Ісус багато разів попереджував щодо цього.

Ось що Він говорить про дні Ноя і Лота: «І, як було за днів Ноевих, то буде так само й за днів Сина Людського: їли, пили, женилися, заміж виходили, аж до того дня, коли «Ной увійшов до ковчегу»; прийшов же потоп — і всіх вигубив. Так само, як було за днів Лотових: їли, пили, купували, продавали, садили, будували; того ж дня, як Лот вийшов із Содому, — огонь із сіркою з неба лінув і всіх погубив. Так буде й того дня, як Син Людський з'явиться!» (Лк. 17:26-30).

Нам відомо про жорстокі війни і непокірний дух тих часів, про мерзенну аморальність, розпусту і мужеложство, але Ісус про це навіть не згадує. У Його переліку немає жодного гріха. Усе це добрі, законні діла.

Сімейним людям, та й усім, що служать Господу, Боже Слово навіть радить виконувати все те, що назвав Ісус. Візьміть, наприклад, шлюб. Павло пише: «А коли ти й оженишся, то не згрішив» (1 Кор. 7:28). Про порядну жінку говориться: «Про поле вона помишляла і його набула, із плоду долоней своїх засадила вона виноградника» (Пр. 31:16). Від часів Ісуса Навина, коли Ізраїль увійшов в Обіцяну землю, Бог заохочував його народ засівати поля і зводити будинки Йому на славу. У такій діяльності немає нічого поганого.

Чому тоді Ісус звертає нашу увагу на такі добрі і цілком законні діла, якими займалися люди напередодні покарання? Цим Він хоче вказати нам на щось життєво важливе: Він попереджає нас про небезпеку безпечного нехтування Його словами, коли ми надмірно захоплені своїми власними інтересами!

Більшість людей за часів Ноя були настільки захоплені своїми справами, що не мали часу задуматися над попередженнями Ноя про біду. Вони переймалися своїми планами про шлюб, про вечерю, про спілкування з друзями, про різні задоволення — у них просто не було часу прислухатися до того, що говорив Ной! Не багатьох християн і сьогодні це хвилює. Чому? Тому, що вони цілком захоплені своїми власними планами про шлюб, дітей, дім, роботу, службову кар'єру. «Так буде й того дня, як Син Людський з'явиться». Ісус попереджає: останнє покоління буде нічим не краще за перше. Воно буде настільки зайняте, настільки захоплене своїми власними справами, що забуде і залишить Його.

Дуже багато людей твердо вірять, що вони на дорозі до небесних помешкань. Але минає тиждень за тижнем, а вони не турбуються про Божий дім, Боже Слово, молитву, служіння. І при всьому цьому нічого поганого у своїй поведінці вони не бачать: «Чому ж каже народ Мій: ми вільно буяємо, — вже не прийдемо до Тебе?.. А народ Мій про Мене забув незчисленні вже дні!» (Єр. 2:31-32). Такі люди займаються

начебто корисними, законними справами — тільки Господь у них не на першому місці! Якби Він був для них головною Особою, вони б Його набік не відсунули. Вони знайшли б для Нього час!

Єремія дорікав людям за їх блукання (див. вірш 36). Кожен з них метушився, заклопотаний життєвими ділами, зайнятий, навіть можна сказати, церковними справами. Але вони нехтували Богом. У них не було часу шукати лиця Господнього, не було часу посидіти біля Його ніг і почититися в Нього.

Це саме відбувається сьогодні і в тілі Христовім. Люди настільки суєтливо заклопотані про Боже діло, церковне облаштування (адже це для Бога!), що в них не вистачає часу перебувати з Ним у спілкуванні. Дуже багато з нас не можуть спокійно сісти і слухати Його Слово, тому що ми постійно чимось заклопотані.

Ви скажете: та ж я працюю, щоб прожити. І Господь розуміє це. Але це не так! Він ніколи не розуміє — як і ніколи не сприйме того, що ви віддаєте перевагу будь-чому чи будь-кому іншому, а не Йому. «І Він — Голова тіла, Церкви. Він початок, первороджений із мертвих, щоб у всьому Він мав першенство» (Кол. 1:18). Грецьке слово «першенство» тут означає «перше місце». Ісусу належить увесь наш пріоритет!

Згадаймо про чоловіка, що влаштував великий бенкет, але запрошені гості знехтували ним (Лк. 14:16-24). Ця притча дуже важлива — саме Ісус влаштував великий бенкет. Ісус запрошує кожного: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою» (Мт. 11:28).

Простіше кажучи, Господь запрошує нас до спілкування з Ним. До нас звучить заклик прийти в Його присутність і вечерею з Ним, щоб краще пізнати Його, насолодитися Його близькістю. Він говорить: «Прийдіть, столи вже готові для вас. У Мені ви знайдете повне задоволення і щастя».

Воістину, Ісус звершив усе необхідне, щоб ми мали повне задоволення в цьому житті. «Усе, що потрібне для життя та побожності, подала нам Його Божа сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та честотю» (2 Петр. 1:3). Стіл накритий, обід готовий!

Однак притча розповідає, що коли настав час вечері і столи були накриті, туди не прийшов ніхто із запрошених. Господар бенкету надіявся, що запрошені ним люди залишать всі свої справи і поспішать прийти на бенкет якомога раніше, як довгоочікувані гості, наперед відчувачи велику радість спілкування з господарем, що покликав їх. Але ніхто не прийшов.

Як би ви почувалися, якби приготували смачну вечерю, покликали гостей, а коли все вже було на столі, ніхто не прийшов. Невже вам не було б гірко, що запрошені гості не виявили до вас належної уваги? Господар бенкету вирішив послати своїх слуг і нагадати покликаним, що все готово. Це був останній заклик: «Вечерея готова.

Чому ж ви не йдете?». Але, як говорить Писання, «зараз усі почали відмовлятися» (Лк. 14:18). Перший гість обгрунтував своє вибачення тим, що він зайнятий оглядом придбаної недавно ділянки землі: «Поле купив я і маю потребу піти та оглянути його. Прошу тебе — вибач мені» (Лк. 14:18). Він, можливо, займався спекуляцією земельних ділянок, бо купив її без огляду. А може, на цій землі він хотів побудувати будинок для своєї сім'ї.

Обидві справи цілком законні і добрі. Адаж навіть Ілля купив собі землю перед тим, як на Юдею прийшла загибель, тому що одержав об'явлення від Господа. Але суть не в придбанні землі. Вся суть у тому, що чоловік, який купив землю, був зосереджений не на тому, що треба! Уся його увага була спрямована на власні інтереси, тому він відхилив запрошення. Але ж куплена земля нікуди не ділася б! Адаж він міг оглянути її наступного дня.

Другий покликаний сказав слугі: «Я купив собі п'ять пар волів — і йду спробувати їх. Прошу тебе, — вибач мені!» (вірш 19). Цей чоловік, очевидно, був знавцем рогатої худоби. Можливо, він оглянув десять пар волів перед тим, як купив цих п'ять, і бачив, що товар був добрий. Але саме в день бенкету йому треба було переконатися, що він уклав добру угоду.

Жодного гріха в цьому не було. Випробування волів було законним і відповідним ділом. Авраам і Яків, без сумніву, багато разів робили це, тому що їх стада були великими. Отож і цей чоловік займався тим, чим Боже Слово радить займатися будь-якій старанній людині, яка піклується про свою сім'ю.

Але, знову ж таки, не в цьому суть. У чому був гріх цього чоловіка? Він поведився так, ніби йти у хлів було важливіше, ніж у дім Божий! Волів можна було випробувати і наступного дня. Але він не хотів відкладати цю справу. Воли не можуть чекати, а от господар бенкету почекає!

Останній гість сказав: «Одружився ось я, і через те я не можу прийти» (вірш 20). Немає справи законнішої за шлюб. Біблія говорить, що хто знайшов чеснотну дружину, той знайшов добро (Пр. 18:22). Але знову тут головне — не шлюб. Цей чоловік згрішив у тому, що відвів свій сім'ї перше місце! Господь говорить: «Відданість сім'ї заохочується в потрібний час і потрібному місці — а не тоді, коли вона займає Моє місце».

Адаж цей чоловік міг прийти на бенкет разом зі своєю дружиною. Це було б добрим початком його сімейного життя. Він міг сказати: «Кохана, Господь для мене завжди був на першому місці. Ніхто не може зайняти Його місце. Коли Він відчиняє для мене Свої двері, я завжди йду до Нього. І я хочу, щоб і ти дорожила тим, що дороге для мене. Тому хай Його інтереси стануть нашим пріоритетом».

Гріх надання переваги своїй сім'ї перед Господом найбільш поширений гріх у церкві сьогодні. Знаю господи́нь, яким важко приходити на служіння недільним ранком, не кажучи вже про інші дні. Але протягом тижня в них є вдосталь часу для суєти і турбот! Вони постійно в русі, роблячи все необхідне для своїх дітей. У них є час ходити з дітьми на уроки музики, шкільні програми, вечірки, пікніки, спортивні змагання і магазини. Але так мало часу в них для Бога. Їхні діти для них на першому місці.

Але якщо ви заради дітей будете нехтувати Божими інтересами, то ви втратите своїх дітей! Так було у випадку з Єзекією і Манасією. Господь дав Єзекії додатково 15 років життя, і їх варто було провести в тісній близькості з Богом і відродженні Ізраїлю. Замість цього Єзекія провів ці роки, забавляючись іграшками для дорослих — колекціонуючи коштовності, збільшуючи стада худоби і зводячи будинки. Його син Манасія, якого він всі ці роки виховував, бачив, що його батько основну увагу приділяв своїм «іграшкам» і сім'ї. Якими були результати? Манасія став одним із

найбезбожніших царів в історії Ізраїлю.

То в чому ж полягає гріх тих трьох чоловіків із притчі Христа? Земля, воли і сімейні інтереси витіснили і замінили близькість і спілкування з паном, що запросив їх на бенкет. Справи, якими вони займалися, були добрими і цілком законними. Але вони стали гріховними, коли відібрали в тих чоловіків повагу до їх пана!

І ви по-справжньому не любите Ісуса, якщо не цінуєте час, проведений у спілкуванні з Ним! Нехай все, що служить перешкодою для цього, стане для вас грубим порушенням порядку християнського життя. Відсторонивши Ісуса, віддавши свій час іншій справі, ви віддали перевагу земним ділам, а не Господу. І досить це зробити лише раз, як потім це легко пересте у звичку. І врешті-решт, як говорить Єремія, ви непомітно станете щоденно нехтувати Ним — «незчисленні вже дні!» (Єр. 2:32).

Що буває, коли хтось починає нехтувати своїм паном? Пан впадає у гнів! У притчі він говорить: «Кажу бо я вам, що жоден із запрошених мужів тих не покусштує моєї вечері... Бо багато покликаних, та вибраних мало!» (Лк. 14:24). Іншими словами, він каже: «Ви надто зайняті, щоб прийти до Мене. Ви віддали перевагу роботі, сім'ям, землі і худобі. Ви не захотіли вечеряти зі Мною і провести зі Мною час. Тепер Я вам відповім — ви ніколи не пізнаєте Мене і не будете зі Мною разом. Ви ніколи не увійдете в Мої ворота!».

Багато інших прийдуть до Ісуса, кажучи: «Господи, Твоїм іменем ми чинили великі діла. На славу Тобі ми виганяли демонів і зцілювали хворих». А Він відповість їм: «Це були добрі діла, але Я ніколи не знав вас! Хто ви? Я ніколи не бачив вас! Ви завжди були надто зайняті, щоб прийти до Мене — і Я так ніколи і не пізнав вас. Ваші справи були невідкладними. Відійдіть від Мене — Я вас не знаю!».

Поза дверима залишиться велика кількість тих, яким належало бути на шлюбній вечері Агнця! (Мт. 25:1-13).

У 25-му розділі Євангелія від Матвія Ісус розповідає притчу сильного змісту — притчу про десять дів. Чи означає вона, що тільки половина християн увійде на шлюбну вечерю Агнця? Не знаю. Але знаю одне: краще прислухатись до того, що говорить нам Ісус.

Не викликає тривоги той факт, що всі десять дів «задрімали й поснули» до опівночі. Ті, у котрих була олива, могли спокійно спати, знаючи, що їм вистачить її до ранку. Але не олива тут відіграє центральну роль. Однак зазвичай ми так зосереджуємося на оливі, що пропускаємо з уваги вельми важливий аспект. Як тільки п'ять нерозумних дів наповнили оливою свої каганці, вони повернулися і почали стукати в двері, кажучи: «Пане, пане, — відчини нам». А що відповів їм молодий? Він не запитав їх, куди вони ходили і чому були відсутні. Він не докоряв їм за те, що в них забракло оливи. Він навіть не згадав, що вони запізнилися. Ні — Він дуже чітко і просто відповів: «Поправді кажу вам — не знаю я вас!» (Мт. 25:12). Він говорить: «Не знаю я вас!»! І в цьому полягає головна тема цієї притчі!

Звичайно, Ісус знає всіх. Він всевидючий і всезнаючий. Але не про такого роду «знання» тут йдеться. Ісус говорить: «Ви ніколи не ставились до Мене серйозно. Ви не дозволяли Мені бути у вашому житті на першому місці. А таке ставлення обов'язково для шлюбного єднання. Ваше серце не прагнуло до Мене. Ви знехтували Мною. І Я не можу прийняти такого ставлення. Ви не є частиною моєї Нареченої».

Чи близькі ви з Ісусом у вашій потаємній кімнаті так само, як близькі з Ним у церкві? Чи розмовляєте ви з Ним, коли йдете на роботу, у метро, в автобусі? Коли настане той останній час, чи впізнає вас Ісус?

Як можна очікувати приєднати Господа, якщо ви цілком захоплені добрими ділами цього світу? Якщо Ісус не є зіницею вашого ока і ви не зосереджені на Ньому, Його церкві, Його Слові, Його інтересах — ви не можете бути Його учнем. Краще для вас тоді стати бомжем, ніж жити таким лицеміром!

Ви сьогодні ще можете повністю приєднати себе Господеві, сказавши:

«Господи, з цього часу я обіцяю, що Ти будеш центром мого життя. Усе інше буде на другому місці. Для мене ти будеш всім, Ісусе. А якщо не так, то все моє життя буде змарноване! Амінь!».

МАТЕРИНСТВО — це найважливіша роль, яку Бог визначив багатьом жінкам. Послання апостола Павла до Тита 2:4-5 розповідає жінкам про їх обов'язок: «Щоб навчали жінок молодих любити своїх чоловіків, любити дітей, щоб були помірковані, чисті, господарні, добрі, слухняні своїм чоловікам, щоб не зневажалося Боже Слово». У Книзі пророка Ісаї 49:15 говориться: «Чи ж жінка забуде своє немовля, щоб не пожаліти їй сина утроби своєї?».

Біблія про матір-християнку

Діти — спадщина Господня
(Пс. 127:3-5).

У вже згаданому Посланні до Тита 2:4 ми знаходимо грецьке слово «*phileoteknos*». Це слово означає особливе почуття материнської любові. Смысл цього слова полягає в наданні підтримки дітям, турботі про них, в їх вихованні, у ніжних обіймах, у задоволенні їх потреб, у вчасній допомозі. Біблія вказує на материнську любов як на обов'язок, а також згадує деякі моменти, які повинні виконувати як матері, так і батьки:

присутність — вранці, вдень і ввечері (5 М. 6:6-7);

причетність — взаємодія, обговорення, спільні роздуми над життям (Еф. 6:4);

вивчення Біблії і формування біблійного світогляду (Пс. 77:5-6; 5 М. 4:10; Еф. 6:4);

тренування — допомога дитині в оволодінні певними навиками і в розвитку своїх сил (Прип. 22:6);

дисципліна — вчити дітей шанувати Бога і будувати своє життя відповідно до цього (Еф. 6:4; Євр. 12:5-11; Прип. 13:24; 19:28; 22:15; 23:13-14; 29:15-17);

виховання — надання постійної словесної підтримки, визнання права на невдачу, схвалення дитини, безумовна любов до неї (Тит. 2:4; 2 Тим. 1:7; Еф. 4:29-32; 5:1-2; Гал. 5:22; 1 Петр. 3:8-9);

приклад — жити відповідно до своїх слів, щоб бути гідним прикладом для наслідування дітьми (5 М. 4:9, 15, 23; Пр. 10:9; 11:13; Пс. 37: 16, 37).

Біблія ніколи не говорить про те, що кожна жінка повинна стати мамою. Але вона говорить, що кожна жінка, благословенна на материнство, повинна ставитися до цього з усією серйозністю і відповідальністю. Жінки відіграють унікальну роль в житті своїх дітей. Материнство не може бути пліснявим і неприємним. Так само, як мама виношує свою дитину, годує і опікується немовлям, — так само мама відіграє надзвичайно важливу роль у всьому її подальшому житті, коли дитина буде підлітком, молодію особою або вже дорослою людиною. Незважаючи на те, що роль матері з часом видозмінюється, її любов, опіка, настанови і схвалення незмінні!

Місто-примара на околиці Сімферополя

ГОРТАЮЧИ СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

Якщо ми виїжджаємо з Сімферополя в бік Ялти, то справа від себе побачимо пагорбки, на яких розташований музейний археологічний комплекс — Неаполь скіфський. Останній протягом кількох віків був столицею скіфської держави. Сьогодні від колись великого міста збереглися жалюгідні рештки: царський мавзолей, міські ворота, руїни стін, сліди веж, будинків і господарських будівель.

З і шкільної парти ми звикли слухати про скіфів як про мужніх, волелюбних людей, що відбивали постійні атаки на кочові племена персів, то корисливі греків. Саме такими скіфи постають не лише в книгах для дітей на взірці «Меч Заріни» Мойсеевої, але часом і в серйозних наукових працях (наприклад, «Нариси з історії стародавньої Греції» К. Колобової, Л. Глускіна), в яких дуже детально розповідається про навали на скіфів, а про самі ж скіфські навали згадано одним рядком, та й то між іншим. Вельми скупо мовиться і про традиції, звичаї скіфів і в той же час детально описуються звірства персів, які вони чинили над скіфами.

Але чому ж тоді занепає цей колись великий народ? Чому в апокаліптичному пророцтві Єзекиїла він постає одним із символів боговідступницьких сил останнього часу? «І було мені слово Господнє таке: «Сину людський, зверни своє обличчя до Гога, краю Магога, князя Рошу, Мешеху та Туvalu, і пророкуй на нього» (Єз. 38:1-2).

Скіфи, в основному, — це нащадки Магога, хоча в їх племінний союз входили і нащадки Ашкеназа, сина Гомера, брата Магога (1 М. 10:2-3). Тому в ассирійських і урартських хроніках скіфи фігурують часто під іменем Ашкеназ. Річ у тому, що скіфи являли собою союз різних споріднених племен, об'єднаних спільною назвою «скіфи». Тут знову знаходиться своє повне підтвердження таблиця народів, записана в 10-му розділі Книги Буття, що розповідає про спорідненість скіфських племен з кімерійцями. Царство скіфів Ашкеназ згадується і в Книзі пророка Єремії 51:27, що є достовірним і цінним історичним свідченням.

Отже, скіфи — це племена, що пішли від Ашкеназу і Магога. У VIII ст. до Р. Х. вони вторглися в Крим і Прикубання, на землі споріднених кімерійців, змусивши останніх відійти на Закавказзя. Однак через деякий час самі скіфи пішли за кімерійцями і через сучасний Дагестан і Дербентський перевал рушили на територію сучасного Азербайджану, у нижню частину міжріччя Кури і Араксу, де й осіли, почавши здійснювати звідти набіги на країни Передньої Азії.

Однією з перших держав, з якою зіткнулися скіфи, була Ассирія, на престолі якої сидів тоді грізний Асархаддон. Серед табличок оракулів знайдено один текст, в якому Асархаддон запитує бога Шамаша про те, чи буде цар скіфів Партатат дотримуватись дружби, якщо Асархаддон, згідно з його проханням, передатим через посла, видасть за нього заміж свою дочку. Видавши за скіфського вождя Партатату (Прототію у Геродота) свою дочку, він зробив зі скіфів оплот Ніневії і з їх допомогою відбив кімерійців, які, зазнавши кількох поразок, змушені були відійти в Малу Азію.

Ще більшу допомогу надали скіфи Ассирії в її боротьбі з набираючим силу Мідійським царством. Ця допомога пояснюється й тим, що наступник Прототія Мадій був народжений від ассирійської принцеси. У 653 р. до Р. Х. ассирійці з допомогою скіфів завдають страшної поразки мідянам, під час якої загинув і вождь мідян Фраорт. Мідія потрапляє під владу скіфів, які збирали з неї данину, хоч при цьому номінально держава мідян продовжувала існувати.

Здолавши мідян, скіфи, мов ураган пройшли через Месопотамію, Сирію, Палестину і досягли кордонів Єгипту. Жак охопив населення Передньої Азії. «Ось приходить народ із північного краю, і збуджується люд великий із кінців землі, — говорив про скіфів юдейський пророк Єремія. — Лука та ратище міцно тримають, жорстокі вони й милосердя не мають, їхній голос, як море реве, і гарцюють на конях вони... Ушикований, мов чоловік той до бою, на тебе, о дочко Сіону!».

Прудких коней лягли найбагатші цивілізовані країни світу.

Нашестя скіфів було грізним попередженням юдеям, щоб вони відвернулися від своїх гріховних діл. Але юдеї виявилися глухими, і через кілька років услід за скіфами, також з півночі, прийде інший, ще грізніший народ — вавилоняни, який і знищить горде Юдейське царство. Але це буде пізніше, а поки що скіфи неподільно панували в Азії. Аж поки в Мідії не прийшов до влади Кіаксар, який запросив до себе одного разу багато скіфів у гості, напоїв їх до нестями і перебив.

Про дальшу долю скіфів можна судити з деяких побіжних даних. Скіфське царство продовжувало існувати в Азербайджані, згідно з даними Книги Єремії, ще в 90-х роках VI ст. до Р. Х. І це підтверджує також Геродот. При цьому він зауважує, що скіфи повернулися туди, звідки прийшли, тобто в Причорномор'я.

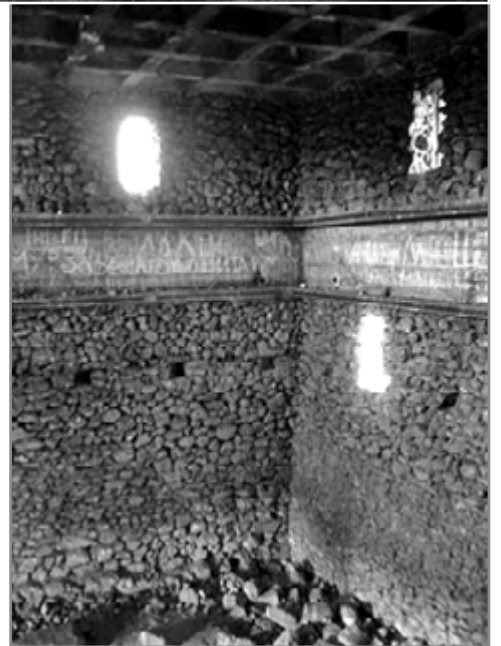
Однак на цьому бурхлива історія скіфів не закінчується. Близько 512 р. до Р. Х. в похід проти скіфів відправляється цар Мідіо-Персії Дарій I, мріючи знищити давніх ворогів Мідії і зміцнити кордони своєї імперії. Проти скіфів Дарій повів кількасот тисяч воїнів. Через своїх послів цар наказав скіфам здатися. У відповідь на це скіфські царі відправили до Дарія послання з дарами, пославши йому птаха, мишу, жабу і п'ять стріл. Зміст дарів був таким: «Якщо ви, перси, як птахи, не полетите в небо, або, як миші, не заритеся в землі, або, як жаби, не поскачете в болото, то не повернетесь назад, вражені цими стрілами». Завдяки хитрій военній тактиці скіфи заманили численне перське військо в пастку, і тільки малодушність союзників скіфів іонян спасла Дарія і його військо від загибелі.

Наступного разу ім'я скіфів стало відомим у всьому світі при їх царі Атеї (IV ст. до Р. Х.), що прославився своєю війною з батьком Олександром Македонського Філіпом, якому все ж вдалося 339 року розбити скіфів. У цьому бою впав і цар Атей, якому на той час було 100 років. Однак перемога Філіпа, також пораненого в бою, не привела до повної перемоги над скіфами. Образ Атея надовго став символом варварського царя. Цей правитель мав більше 70 синів. Його дружини були молодшими за нього на 80-85 років. Грецький письменник Плутарх повідомляє цікавий епізод. Якось скіфи захопили в полон грецького флейтиста Ісменію, що прославився своєю грою. Скіфи привели його до Атея, щоб той насолодився вишуканою музикою. Але цар заявив, що найкращою музикою для себе вважає іржання бойового коня.

Останнє в історії державне утворення скіфів існувало в Криму з центром в місті Неаполі, на території сучасного Сімферополя. Звідси скіфи починали свій переможний похід, там вони і закінчили свою криваву історію. Недаремно мудрий Соломон говорив, що все повертається на круги своя.

Не менш кривавими, ніж історія, були і звичаї скіфів. Скіфи приносили в жертву не лише коней і рогату худобу, а й людей. З кожної сотні полонених відбирали для жертви одну людину. Голови полонених спочатку скроплювали вином, потім жертви заколювали над посудиною, а їх кров'ю скроплювали мечі. Коли скіф вбивав першого ворога, він пив його кров. Голови усіх вбитих у бою скіфський воїн приносив цареві. Особливою жорстокістю відзначалися похорони царів. З усіх слуг покійного царя вибирали 50 найстаранніших і умертвляли їх, а також 50 найгарніших коней.

У Криму скіфська держава існувала з II ст. до

н. е. по III ст. н. е., постійно воюючи з Херсонесом, Боспорським царством і т. д. Але це вже була агонія народу. Кінець скіфській державі поклали племена готів, які в 410 році зруйнують Рим, а потім — з 439 по 538 роки — запанують в Італії. Остготи будуть одним із трьох роїв, які, згідно з пророцтвом Книги Даниїла (7-8), будуть скинуті перед малим рогом, тобто папством. Ось ці самі готи і знищать в другій половині III ст. н. е. Неаполь скіфський.

До часів загибелі Неаполя належить яма на околиці городища: у ній знайдено понад 40 черепів, деякі з них деформовані. За даними анатомічного дослідження, майже всі черепи мають сліди смертельних, причому, однакових травм. Отже, голови були відрубані не в бою, а під час страти. Останки вбитих були скинуті в яму на околиці міста і засипані землею.

Минули віки. Археологи відкрили зарослу травною яму, і страшна картина страти відкрилася перед ними...

Ходячи руїнами Неаполя скіфського, можна яскраво уявити картину того страшного дня, коли місто впало під ударами диких кочівників. Чи згадували захисники Неаполя у той день, як їх предки грабували і руйнували міста Кавказу, Мідії, Ассирії, Палестини? Скільки вони пролили невинної крові, вбили дітей, згвалтували дівчат, а потім пили кров жертв? Довгі століття голос Божого милосердя закликав скіфів покаятися і зупинитися на своєму шляху. Але нащадки Магога обрали шлях насильства і жорстокості. Посіявши зло, вони і пожали його самі.

Якщо ви будете в Сімферополі, обов'язково огляньте руїни Неаполя скіфського — останньої твердині народу, перед яким свого часу тремтіли Ассирія і Єгипет. І стародавнє каміння, просякнуте кров'ю, ще раз засвідчить, до чого призводить відхід від Бога.

Сімейні зустрічі за чашкою чаю

У церкві ХВЄ на вул. Кар'єрній в Києві, де пастором служить Микола Каленик, доброю традицією стали сімейні зустрічі за чашкою чаю, які проходять кожного першого вівторка місяця. Формат сімейних спілкувань різний. Це можуть бути і семінаріські заняття, і молитовні служіння, і просто вільне спілкування, коли пари з більшим стажем сімейного життя діляться з молодими сім'ями секретами щасливого подружжя.

На останню 2008 року таку зустріч прийшли сімейні пари з київських церков ХВЄ, служителі, пастори, а також єпископ ХВЄ України Михайло Паночко. Усі присутні з великим зацікавленням вислухали семінар пастора Олександра Полчука про сім'ю.

Промовець, зокрема, розкрив ціль створення сім'ї, наголосивши, що Автором її є Бог. Бог благословив Адама Євою, щоб перший чоловік на землі не був самотнім, а Єву благословив Адамом; Бог дав Адаму помічницю; передбачив два види спілкування: людини з людиною і людини з Богом; і Бог поселив першу у світі сім'ю в квітучому саду, де було багато плодів.

Брат Полчук наголосив також, що чоловік повинен брати на себе відповідальність за сім'ю і дружину; бути справжнім лідером і не забувати Божої настанови: «Чоловіки, любіть дружин своїх і не будьте суворі до них!» (Кол. 3:19); виконувати свої обов'язки (1 Кор. 7:3).

Натомість жінки повинні слухатися «чоловіків своїх, як лицею то в Господі» (Кол. 3:8); підтримувати завжди, а особливо в тяжкий час; мудро будувати свій дім (Пр. 14:1); бути вірною дружиною і виконувати всі свої обов'язки щодо чоловіка (1 Кор. 7:3).

Взаємини чоловіка і дружини повинні відображати взаємини Христа і Церкви. Християнський дім має бути зразком прояву Божого порядку.

Особливу увагу Олександр Полчук звернув на виховання дітей. Можливо, для деякого з присутніх по-новому зазвучала біблійна настанова не дратувати своїх дітей. Виявляється, ми їх дратуємо, коли караємо, не пояснивши за що; вимагаємо від дітей того, чого не робимо самі; не маємо для них часу; критикуємо авторитети у присутності дітей.

Батьки повинні залучати дітей до праці, дисциплінувати (до речі, різка – це метод покарання, а не виховання), звертати їхню увагу на бідних людей, а не на багатих, пам'ятаючи, що життя в розкоші руйнує в дітей розуміння його цінності. Дітей також потрібно залучати до вирішення сімейних проблем. І нарешті, діти повинні знати, що головна ціль їх батьків – привести сім'ю в Новий Єрусалим.

Брат Полчук підсумував свій виклад визначенням Божого призначення для жінки і чоловіка. Отож жінка покликана бути покірною донечкою; чистою дівчиною; вірною дружиною; турботливою мамою; чудовою домогосподицею. Боже покликання для чоловіка – бути покірним сином; міцним юнаком; вірним чоловіком, котрий буде свій дім і забезпечує сім'ю всім необхідним.

Усі присутні залишилися надзвичайно задоволені почутим. Особливо багато взяли для себе молоді подружжя. Сімейним парам, присутнім на семінарі, брат Полчук подарував свою брошуру «Про сім'ю».

С. К.

Соціальні служителі готові до праці

Закінчився навчальний рік першої експериментальної групи факультету соціального служіння при Церкві Християн Віри Євангельської України. 20 грудня минулого року в Київській богословській семінарії «Благодать та істина» було урочисто вручено дипломи.

Слова привітання виголосили викладачі семінарії, старші служителі церков України і Кореї. Самі випускники висловили величезну вдячність Богу і всім викладачам і служителям, які молитовно підтримували їх упродовж всього навчального року. Була завершена молитва благословення за всіх 38 осіб, котрі отримали дипломи.

Шлях до цієї події був непростим, але дяка Богу, Який завжди чинить нас переможцями в Христі Ісусі, і ціль досягнута. Уперше в навчальному процесі брали участь одразу декілька навчальних закладів. Були задіяні викладачі вищих духовних шкіл, Державний департамент з питань виконання покарань, а також Національний університет «Києво-Могилянська академія» – Школа соціальної роботи ім. В. Полтавця. Дипломованими спеціалістами стали 38 служителів з різних регіонів України.

За рік навчання, а це дев'ять навчальних сесій, наші випускники отримали: диплом Київської богословської семінарії «Благодать та істина» зі статусом християнського служителя за спеціальністю «Соціальне служіння»; сертифікат Державного департаменту України з питань виконання покарань за на-

вчальним курсом програми «Правові і психологічні аспекти релігійного служіння в місцях позбавлення волі»; свідоцтво Національного університету «Києво-Могилянська академія» – Школи соціальної роботи ім. В. Полтавця – за спеціальністю «соціальний працівник».

Кількість документів вражає, адже аналогів цьому в Україні не існує. Сміливо можна говорити, що це Боже чудо. Сертифікат Державного департаменту України з питань виконання покарань і свідоцтво Національного університету «Києво-Могилянська академія» – Школи соціальної роботи ім. В. Полтавця – це визнання і офіційний дозвіл нашої держави на надання соціальних послуг і душпастирської євангельської опіки в тюрмах, дитячих будинках, школах, інтернатах, а також для незахищених і покинутих прошарків населення. Віримо, що наші випускники будуть втілювати отримані знання для розширення Царства Божого.

Відділ соціального служіння при Церкві Християн Віри Євангельської України висловлює особливу вдячність старшому єпископу ЦХВЄ Михайлу Паночку, комітету старших служителів, усім церквам і пасторам України, які підтримували цей навчання. Ми також вдячні Київській богословській семінарії «Благодать та істина», пасторам Джон Бін Чою, В. Шевчуку та іншим за сприяння в навчальному процесі.

Рустам Фатуллаєв.
Керівник відділу соціального служіння при Церкві ХВЄ України.

КОНФЕРЕНЦІЇ

Побуває думка, що як Новий рік зустрінеш, так його і проведеш. Звісно, у жодні забобони ми не віримо, але думка ця, до деякої міри, справедлива. Бо якщо ти зустрінеш його з молитовною подякою Богові за рік прожитий і проханням благословити тебе і надалі, то можна сподіватися, що все буде гаразд.

Розуміючи це, жіноча частина п'ятидесятичного братства Івано-Франківської області з благословення служителів збиралася 3 січня на обласну конференцію. Звичайно, справ вдома, а особливо напередодні Різдва свят, не бракує. Але їх не бракує ніколи, а можливість поспілкуватися з сестрами в такому широкому форматі випадає не так часто, зате яким благословенням це стає в подальшому житті. Отож наші Марти без вагань стали Маріями, які так люблять вчитися від Господа. І жодна про це не пошкодувала.

Одразу після молитви благословення обласного єпископа Юрія Веремія в залі налагодилися та особлива атмосфера Божої присутності, яка так мила серцю віруючої людини. Розпочала конференцію викладом про дівість молитви Словом Божим авторка цих слів, наголосивши, зокрема, на тому, що іноді наша молитва стає прикладом недовіри Богові, а не виявом впевненості в Божому милосерді, Божій любові і всемогутності. Натомість молитва Божим Словом дає переконання, що ти молишся згідно з Божою волею, що Бог контролює увесь процес і все, що стається, сприяє для нашого добра. Кожна з нас може знайти в Біблії рекомендації особисто для себе, коли читатиме Слово регулярно і в молитовному стані. Молитва Божим Словом – це найкращий спосіб позбутися страху перед проблемою, наповнитися Божим спокоєм і Божою силою, зростити свою віру.

Про своє відкриття від Бога розповіла відповідальна за сестринське служіння в

Про молитву, ідолів і чисте серце

області с. Галина Черняк. Почуте змусило серйозно задуматися всіх присутніх. Ішлося про телевізор, який, погодьтеся, у багатьох християнських домівках став справжнім ідолом.

Думки, якими поділилася з нами сестра Галія, базуються на тексті з четвертого розділу Євангелія від Луки. Сатана хотів нагодувати Ісуса своїм хлібом (Лк. 4:3), а тепер хоче годувати ним тебе і мене. Ми знаємо, кому належить світ кіноіндустрії, і коли диявольську їжу для тіла ми рішуче відкидаємо, то їжу для душі і духа споживаємо з насолодою. Сатана пропонує нам поживу, яка руйнує дух, а коли дух зруйновано, руйнується й тіло. Ісус наголосив, що людина житиме словом, яке виходить з уст Божих, а не уст сатани.

У п'ятому вірші читаємо, що диявол показує Ісусу всі царства світу. Чи не робить він цього і для нас – щоразу, коли ми вмикаємо голубі екрани. І як тяжко буває вибратися з того примарного світу. Втративши над собою контроль, ми з головою занурюємося в переживання героїв і вже готові карати їх кривдників і співчувати їм навіть у явно гріховних ситуаціях. Де наш Бог у такі моменти? І кому насправді ми тоді поклоняємося?

Далі диявол пропонує Ісусові кинутиися вниз, маніпулюючи при цьому Словом Божим. А куди він кличе нас? Подивися цю програму – нічого гріховного там немає, зате вона допоможе тобі правильно зробити у квартирі ремонт. Або ту – там стільки корисної інформації.

Не спокушуймося! Навколо стільки справ. Ниви поповнили, лікарні пере-

повнені, а скільки немічних і духовних сліпців. Замість того, щоб тратити час біля телевізора, підійди до них, поспілкуйся, помоліться разом, звістуй про Ісуса. Або просто проведи цей час на колінах. Сатана затягує нас у світ ілюзій, вигадок, фантазій, щоб ми не мали часу на реальні справи.

Дуже практичним підбадьорливим словом поділилася з сестрами завідувача жіночим служінням в Україні Віра Деркач. Вона розповіла про відвідини Південної Кореї і зокрема відомої на весь світ Молитовної гори. А потім змусила всіх задуматися над тим, що ховається в нашому серці. Біблія закликає берегти серце понад усе, що тільки бережеться (Пр. 4:23). І це не випадково. Серце – джерело життя. На його скрижаль Бог записав для нас Свій Закон. Колиш наші серця були кам'яні, а тепер стали м'якими й податливими, щоб зрозуміти в нашому характері всі добрі якості, які бажає бачити в нас Господь Ісус.

Сестра Віра дала нам домашнє завдання – опрацювати певні тексти Писання, дослідити стан свого серця і, якщо буде потрібно, почати його змінювати. Адже Бог має ліки для будь-якої хвороби серця, головне – не заглушувати голос совісті.

Цікавим і повчальним було особисте свідчення сестри Віри. Спілкування затянулося до вечора – виявилось багато охочих поділитися власним життєвим досвідом у вирішенні проблемних питань і обговорити почуте. Розходилися всі з твердим наміром бути виконавцями, а не просто слухачами таких потрібних духовних істин.

Людмила Бендус.

Київський біблійний інститут

Всеукраїнського Союзу церков ХВЄП

запрошує на трирічну стаціонарну та чотирирічну очно-заочну форму навчання за програмою бакалавра пасторського служіння та бакалавра християнської педагогіки, а також на 2,5-річну очно-заочну програму за спеціальністю «жіноче служіння»

Детальна інформація для вступу розміщена на сайті www.kbi.org.ua.

Приймальна комісія для проведення співбесіди з абітурієнтами очно-заочної форми навчання працюватиме з 16 по 27 березня та з 11 по 15 травня 2009 року (з 10 до 16 год.).

Вступні конкурсні екзамени на стаціонарну програму абітурієнти складатимуть на початку серпня 2009 року.

За довідками звертайтеся за телефоном (044) 450-60-00 (стаціонар) або 8-097-921-42-01 – Оксана Василівна Малішук, координатор очно-заочної форми навчання.

E-mail: zaochne@kbi.org.ua (заочне) та secretary@kbi.org.ua (стаціонар).

Наша адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Ониськевича, 3

